

ЖОРЖ СИМЕНОН

НОЩТА НА КРЪСТОПЪТЯ

Част 0 от „Комисар Мегре“

Превод от френски: Майя Калудиева, 1988

chitanka.info

I

ЧЕРНИЯТ МОНОКЪЛ

Когато Мегре въздъхна уморен и избута стола си назад от бюрото, върху което беше опрял лакти, разпитът на Карл Андерсен продължаваше вече седемнайсет часа.

През прозорците без пердета се виждаше последователно как на обяд тълпата шивашки работнички и чиновници влизаха набързо да хапнат в малките млечни барове на площад „Сен Мишел“, след това оживлението намаляваше, после в шест часа уличният човешки поток се насочваше към метрото и влаковите гари, а пред аперитивите се шляеха посетители.

Сена беше забулена в изпарения. Мина последният влекач с червени и зелени светлини, като теглеше след себе си три патрулни катера. Последният автобус. Последният влак на метрото. Накрая прибраха големите рекламни плакати на киното и затвориха железните му решетки...

А в кабинета на Мегре печката сякаш мъркаше по-силно от обикновено. На масата имаше полуизпити чаши и остатъци от сандвичи.

Сигурно някъде избухна пожар, защото се чу шумът от колите на пожарникарите. После хайка блокира за кратко улицата. Към два часа от Префектурата се върна и по-късно излезе затворническата кола през двора на ареста, където изсипа плячката си.

Разпитът продължаваше. На всеки един или два часа, в зависимост от умората си, Мегре натискаше някакъв бутон. Инспектор Люка, който дремеше в съседен кабинет, влизаше, хвърляше поглед върху записките на комисаря и продължаваше разпита.

Мегре отиваше да се изтегне на едно походно легло, за да се заеме след това с нови сили със случая.

В Префектурата беше безлюдно. На няколко пъти влизаха и излизаха полицаи от групата за борба с проституцията. Към четири

часа сутринта един инспектор доведе някакъв продавач на наркотици и го обработи набързо.

Сена се обви в ореол от млечна мъгла, която постепенно избледня, раздвижи се и светлината заля пустите кейове. По коридорите отекнаха стъпки. Звъняха телефони. Другаде набираха. Тракаха врати, шумоляха метлите на чистачките.

Мегре остави силно загрятата си лула на масата, изправи се и изгледа задържания от главата до петите с лошо настроение, примесено с възхищение към него.

Да издържиш седемнайсет часа на такъв тежък разпит. Предварително му бяха свалили връзките от обувките, подвижната колосана яка и вратовръзката и му бяха изпразнили джобовете.

През първите четири часа го бяха оставили да стои прав в средата на кабинета и въпросите го засипваха като куршуми от автомат.

— Жаден ли си?...

Мегре беше вече на четвъртата половинка и затворникът леко се усмихна. Пи жадно.

— Гладен ли си?...

Караха го да сяда, после да става. Държаха го седем часа без храна, а после, докато той лакомо ядеше един сандвич, му досаждаха с въпросите си.

Разпитваха го двамата на смени. В почивките те можеха да подремнат, да се оттеглят, да се отърват от продължителността на този монотонен разпит.

И пак те не издържаха! Мегре повдигна рамене, потърси си студена лула в едно чекмедже, избърса изпотеното си чело.

Може би го удивляваха не толкова физическата и моралната устойчивост на този човек, колкото неговата смущаваща елегантност, изисканото му поведение, които той запази докрай.

Един светски човек, който излиза от стаята за обиск без вратовръзка, след това издържа цял час съвсем гол заедно със стотина злосторници в помещенията за удостоверяване на юридическата самоличност, разкарван от апарата за снимки до стола за антропометрия, блъскан от всички страни, изложен на унизителните подигравки на някои от заобикалящите го, рядко успява да си запази самоувереността, която в частния му живот е била типична за него.

А след като е изтърпял и неколкочасов разпит, е истинско чудо, ако все още нещо го отличава от който и да е скитник.

Карл Андерсен не се беше променил. Въпреки измачкания костюм си бе запазил изискания вид, какъвто служителите от Следствената полиция рядко имаха възможност да наблюдават, изискаността на аристократ, с онази нотка на сдържаност, на твърдост, с едва загатнатата надменност, присъща най-вече на дипломатическите среди.

Той беше по-висок от Мегре, с широки рамене, но гъвкав и слаб, с тесен ханш. Продълговатото му лице беше бледо, устните — малко безцветни.

Носеше черен монокъл, закрепен пред лявото му око.

— Махнете го! — му заповядаха.

Той се подчини с лека усмивка. Откри едно стъклено око, което гледаше неприятно втренчено.

— Някаква злополука ли?...

— Да, самолетна...

— Значи сте воювали?

— Аз съм датчанин. Не ми се е налагало да воювам. Но там имах самолет за туризъм...

Това изкуствено око беше толкова смущаващо на младото му лице с правилни черти, че Мегре избоботи:

— Можете да си сложите пак монокъла...

Андерсен не се беше оплакал нито веднъж независимо от това, дали го държаха прав, или забравяха да му дадат да яде или да пие нещо. От мястото си той можеше да вижда движението по улицата, преминаващите моста трамваи и автобуси, един червеникав слънчев лъч преди свечеряване, а сега — оживлението на светлата априлска утрин.

Той стоеше все така изправен, без поза, като единственият признак за умора беше тесният тъмен кръг под дясното му око.

— Поддържате ли всичките си показания?

— Поддържам ги.

— Давате ли си сметка, че те звучат неправдоподобно?

— Давам си сметка, но не мога да лъжа.

— И се надявате, че ще ви пуснем на свобода поради липса на фактически доказателства?

— На нищо не се надявам...

Поради умората сега в думите му се долавяше съвсем леко чуждият акцент.

— Държите ли да ви прочета протокола от разпита, преди да ви накарам да го подпишете?

Последва неопределено махване с ръка като на светски човек, отказващ чаша чай.

— Ще обобщя накратко написаното. „Пристигнали сте във Франция преди три години заедно със сестра си Елзе. Живели сте един месец в Париж. После сте наели една вила на главното шосе Париж — Етамп, на три километра от Арпажон, на така наричания Кръстопът на трите вдовици.“

Карл Андерсен потвърди с леко кимване.

— „От три години живеете там в такова усамотение, че местните хора не са виждали сестра ви дори и пет пъти. Никакви отношения със съседите ви. Купили сте си малък ситроен пет конски сили, стар модел, с който сам ходите да пазарувате в Арпажон. Всеки месец идвате в Париж все със същата кола.“

— За да предавам проектите си на фирмата „Дюма и Син“ на улица „Четвърти септември“, точно така!

— „Проекти за щамповане на платове за мебели. За всеки проект ви плащат по петстотин франка. Правите средно по четири проекта на месец, значи за две хиляди франка...“

Нов знак на одобрение.

— „Нямате приятели. Сестра ви няма приятелки. В събота вечер сте си легнали пак както обикновено, заключили сте сестра си в стаята и, съседна на вашата. Обяснявате това, твърдейки, че тя е много страхлива... така да е!... В седем часа сутринта в неделя господин Емил Мишоне, застрахователен агент, който живее в една вила на сто метра от вашата, влиза в гаража си и установява, че неговата кола — нова, шестцилиндрова, известна марка, е изчезнала и е била заменена с вашата бричка...“

Андерсен не помръдна. Машинално посегна към изпразнения си джоб, в който сигурно държеше обикновено цигарите си.

— „Господин Мишоне, който от няколко дни насам говори из цялата местност само за своята нова кола, приема това за лоша шега. Идва у вас, намира външната порта с желязна решетка заключена и

звъни напразно. Половин час по-късно той разказва тази неприятна случка в участъка, откъдето изпращат хора на вашия адрес... Не намират там нито вас, нито сестра ви... но в замяна на това откриват в гаража ви колата на господин Мишоне, в която на мястото на шофьора лежи, паднал върху волана, мъртвец, прострелян от упор с изстрел в гърдите... Документите му не са били откраднати... Убитият се именува Исак Голдберг, търговец на диаманти от Антверпен...“

Без да прекъсва, Мегре дозареде печката.

— „Полицията проявява усърдие, обръща се към служителите на гарата в Арпажон, които са ви видели заедно със сестра ви да вземате първия влак за Париж... Залавят ви двамата, когато пристигате на гара Орсе... вие отричате всичко...“

— Отричам да съм убивал когото и да било...

— Отричате също така да познавате Исак Голдберг...

— За първи път го виждах, мъртъв, на волана на някаква кола, която не е моя, в собствения ми гараж...

— И вместо да уведомите полицията, побягвате заедно със сестра си...

— Уплаших се...

— Нищо ли нямате да добавите?

— Нищо!

— И продължавате да твърдите, че не сте чули нищо през нощта в събота срещу неделя?

— Аз спя много дълбоко.

Той повтаряше за петдесети път все същите изречения и Мегре, преуморен, натисна електрическия звънец. Влезе инспектор Люка.

— Ще се върна скоро!

* * *

Петнайсетина минути трая разговорът между Мегре и съдебния следовател Комелио, който вече беше уведомен за случая. Той сякаш още отначало биеше отбой.

— Ще видите, че това ще излезе едно от онези престъпления, каквито за щастие се случват по едно на десет години и никога не се разкриват напълно докрай!... И тъкмо на мен да се случи!... Всичките

подробности въобще не се връзват!... Защо е била тази замяна на колите?... И защо Андерсен не взема колата от своя гараж, за да избяга, ами слиза пеша до Арпажон, за да се качи оттам на влака?... Каква работа е имал този търговец на диаманти на Кръстопътя на трите вдовици?... Повярвайте ми, Мегре! И за вас, и за мен отсега започва серия от неприятности... Освободете го, ако искате... Може би не грешите, като смятате, че щом той е издържал на този седемнайсетчасов разпит, няма да успеете да изкопчите нищо повече от него...

Клепачите на комисаря Мегре бяха леко зачервени, защото беше спал твърде малко.

— Видяхте ли сестрата?

— Не! Когато ми доведоха Андерсен, девойката вече е била върната вкъщи от хората на полицията, които искали да я разпитат на място. Оставили са я там. Под наблюдение е.

Двамата си стиснаха ръце. Мегре се върна в кабинета си, където Люка наблюдаваше вяло задържания, който беше опрял чело на стъклото на прозореца и чакаше без напрежение.

— Свободен сте! — изрече Мегре още с влизането си.

Андерсен не потрепна дори, но посочи с леко движение голия си врат и обувките без връзки.

— Ще получите нещата си в канцеларията. Естествено, ще трябва да бъдете на разположение на полицията. При най-малкия опит за бягство ще ви пратя в затвора Ла Санте...

— Какво става със сестра ми?...

— Ще си я намерите вкъщи...

Датчанинът сякаш все пак се развълнува леко, когато прекрачваше прага, защото махна монокъла си и прекара ръка върху липсващото си око.

— Благодаря ви, господин комисар.

— Няма за какво!

— Давам ви честната си дума, че съм невинен...

— Нищо не ви питам!

Андерсен се поклони и изчака Люка да го съпроводи до канцеларията.

В преддверието някой, който бе присъствувал на последната сцена, стана от мястото си, негодуващо слиян, и забърза към Мегре.

— Какво означава това?... Нима го освобождавате?... Не е възможно, господин комисар...

Беше господин Мишоне, застрахователят, собственикът на новата шестцилиндрова кола. Той влезе самоуверено в кабинета и остави шапката си върху една маса.

— Идвам най-вече по повод колата.

Дребно човече със сивеещи коси, облечено с неумело старание, той повдигаше непрекъснато крайчетата на поддържаните си мустаци.

Като говореше, издължаваше устни и правеше с ръцете си движения, за да покаже, че е категоричен, подбираше думите си.

Той именно се оплакваше! Точно него трябваше да защитава правосъдието! Не беше ли това начин да се представи за герой?

Не се съобразяваше с нищо. Цялата Префектура беше длъжна него да слуша.

— Тази нощ имах дълъг разговор с госпожа Мишоне, с която се надявам, че скоро ще се запознаете... Тя е на моето мнение... Имайте предвид, че баща ѝ беше учител в гимназията в Монпелие, а майка ѝ даваше частни уроци по пиано... Щом ви го казвам, значи е така... Накратко...

Това беше любимата му дума. Произнасяше я едновременно рязко и уклончиво.

— Накратко, нужно е да се вземе някакво решение в най-кратък срок... Като всеки човек, дори и като най-богатите, като граф Д'Аренвил например, и аз си купих новата кола на изплащане... Подписах осемнайсет полици... Забележете, че можех да я платя и в брой, но е излишно да се замразяват капитали... Граф Д'Аренвил, за когото току-що ви споменах, направи същото със своята кола „Испано“... Накратко...

Мегре не помръдваше, дишаше шумно.

— Не мога да се лиша от колата си, защото тя ми е крайно необходима за упражняване на професията ми... Имайте предвид, че моят район се разпростира на трийсет километра от Арпажон... Впрочем госпожа Мишоне е на същото мнение като мен... Ние не искаме повече кола, в която е бил убит човек... Правосъдието трябва да направи необходимото, за да ни снабди с нова кола, същата марка като предишната, с тази разлика, че сега искам тъмночервена, което

въобще не е от значение за цената... Забележете, че моята беше разработена кола и сега ще трябва да...

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете?

— Простете!...

Още една дума, която той обичаше да употребява.

— Простете, господин комисар! От само себе си се разбира, че съм готов да ви помогна с всичко, което знам, и с опита, който съм натрупал за отношенията в нашия край... Но трябва спешно да получа кола...

Мегре прекара ръка по челото си.

— Добре, скоро ще дойда да разговаряме у вас...

— А с колата какво?...

— Веднага, щом приключи следствието, ще ви върнат вашата...

— Но нали ви казвам, че госпожа Мишоне и аз...

— Предайте моите уважения на госпожа Мишоне!... Довиждане, господине...

Всичко стана толкова бързо, че застрахователят няма време да се възпротиви. Отново се намери на площадката отвън, с шапката, която му бяха пъкнали в ръката, а прислужникът му обясни:

— Оттук, ако обичате! Първата стълба вляво... вратата насреща...

През това време Мегре завъртя два пъти ключа на вратата и сложи на печката да се топли вода, за да си направи силно кафе.

Колегите му смятаха, че работи. Наложил се обаче да го събудят един час по-късно, защото бе пристигнала телеграма от Антверпен, която гласеше:

„Исак Голдберг, четирийсет и пет годишен, търговски посредник за продажба на диаманти, много добре познат в областта. Средна ръка. Добра препоръка от банката. Всяка седмица пътува с влак или със самолет за Амстердам, Лондон, Париж.

Луксозна вила и Боргерхут, улица «Дьо Кампин». Женен. Баща на две деца — на осем и дванайсет години.

Госпожа Голдберг, уведомена, взела влака за Париж.“

* * *

В одинайсет часа на другата сутрин иззвъня телефонът. Обаждаше се Люка.

— Ало! Намирам се на Кръстопътя на трите вдовици. Обаждам ви се от гаража, който е на двеста метра от къщата на Андерсенови... Датчанинът се върна вкъщи... Желязната врата пак е заключена... Друго нищо особено...

— А сестрата?...

— Трябва да е тук, но аз не съм я виждал...

— А трупът на Голдберг?

— Закаран е в залата за дисекции в Арпажон...

* * *

Мегре се прибра у дома на булевард „Ришар-Льоноар“.

— Изглеждаш изморен! — каза простичко жена му.

— Пригответи ми куфара с дрехи и чифт обувки за смяна.

— За дълго ли заминаваш?...

На огъня вреше ядене. В спалнята прозорецът беше отворен и леглото разстлано, за да се проветри. Госпожа Мегре още не бе намерила време да махне фибите, които придържаха косата ѝ, навита на тънки букли.

— Довиждане...

Той я целуна. Когато излизаше, тя забеляза:

— Отваряш вратата с дясната ръка...

Това не беше обичайно за него. Винаги отваряше с лявата ръка. Госпожа Мегре не криеше, че е суеверна.

— Какъв е случаят този път?... Някаква банда ли?...

— Още не знам.

— Далече ли заминаваш?

— Все още не знам.

— Ще се пазиш, нали?...

Но той вече слизаше по стълбите и едва се обърна да ѝ махне с ръка. На булеварда спря едно такси.

— До гара Орсе... Или всъщност... Колко струва едно отиване до Арпажон?... Триста франка заедно с връщането?... Потегляйте тогава!...

Рядко му се случваше такова нещо. Но сега беше изтощен. Едва прогонваше съня, клепачите го смъдяха.

Освен това може би беше малко смутен. Не толкова, задето бе отворил вратата с дясната ръка. Още по-малко от тази необичайна история с откраднатата кола на Мишоне, открита по-късно с мъртвец на волана в гаража на Андерсен.

Всъщност именно личността на последния го беше потиснала така.

„Седемнайсет часа под такъв обстрел!“

Опитни бандити и тарикати, преминали през полицейските участъци на цяла Европа, не можеха да издържат на такова изпитание.

Може би именно заради това Мегре беше освободил Андерсен!

Независимо от тези мисли, след като минаха Бур-ла-Рен, той заспа на задната седалка на колата. Шофьорът го събуди в Арпажон, където бе спрял пред стария пазар със сламен покрив.

— В кой хотел ще отседнете?

— Продължете до Кръстопътя на трите вдовици...

Колата се плъзна нагоре по лъскащите от машинно масло павеата на главния път, от двете страни на който имаше огромни реклами за Виши, за Довил, на големи хотели или на марки бензин.

Стигнаха до един кръстопът. Гараж с пет помпи за бензин, боядисани в червено. Вляво табела с надпис сочеше пътя за Авренвил.

Наоколо, докъдето стига погледът — поля.

— Тук е! — каза шофьорът.

Имаше само три сгради. Първо къщата на собственика на гаража, облицована с гипсови плочи, построена набързо поради напирещата работа в гаража. Зареждаха с бензин голяма спортна кола с алуминиева каросерия. Механици поправяха една камионетка за пренасяне на месо и колбаси.

Отсреща друга, каменна къща, тип вила, с тясна градинка и желязна ограда, висока два метра. Месингова табелка с надпис: *Емил Мишоне, застраховки.*

Третата къща отстоеше на двеста метра. Стената, която обграждаше парка, позволяваше да се видят само първият етаж на

къщата, покритият с плочи покрив и няколко хубави дървета.

Къщата сигурно беше строена преди век. Една от ония хубави някогашни селски вили с малка къщичка за градинаря, барака, курник, обор и външна каменна площадка с пет стъпала, от двете страни на които имаше големи бронзови фенери.

Малкото циментирано езерце беше сухо. От комина с похлупак се издигаше право нагоре тънка струя пушек.

И друго нищо. Оттатък полята се виждаше една скала, покриви на селскостопански ферми, изоставен към края на изораните площи плуг.

А по гладкото шосе минаваха коли, натискаха клаксоните си, разминаваха се, задминаваха се.

Мегре слезе от колата с куфара в ръка, плати на шофьора, който, преди да поеме към Париж, купи бензин от гаража.

II

ЕДНО ПЕРДЕ СЕ РАЗДВИЖВА

Люка се подаде от банкета за пешеходци край шосето, чиито дървета го прикриваха, и се приближи към Мегре, който остави куфара до краката си. Тъкмо когато щяха да си стиснат ръцете, се чу нарастващо свистене и мигновено някаква състезателна кола профуча с пълна сила досами полицаите, толкова близо, че куфарът отхвъркна на три метра.

Нищо повече не се видя. Колата с турбодвигателя задмина една талига за слама и изчезна на хоризонта.

Мегре се смръщи.

— Често ли минават такива?

— Тази е първата... Човек може да се закълне, че нас целеха, не смятате ли така?

Следобедът беше мрачен. Зад един прозорец на вилата на Мишонетови пердето леко се раздвижи.

— Има ли къде да се спи тук?

— Да, в Арпажон или в Авренвил... До Арпажон са три километра, Авренвил е по-близо, но там има само една странноприемница...

— Занеси там куфара ми и запази стаи. Нещо за отбелязване?

— Нищо... Наблюдават ни от вилата... Там е госпожа Мишоне, която разпитах преди малко... Една доста закръглена брюнетка, която едва ли има добър характер.

— Знаеш ли защо наричат мястото тук Кръстопътя на трите вдовици?

— Осведомих се за това... Заради къщата на Андерсенови... Тя е още от времето на революцията... Някога е била единствената сграда на този кръстопът... Последни, може би отпреди петдесет години, там живеели три вдовици, майка с двете си дъщери. Майката била на деветдесет години и немощна. По-възрастната дъщеря била на шейсет и седем, а другата — на шейсет и няколко отгоре. Три стари маниачки,

толкова стиснати, че нищо не купували отвън, а се препитавали само от своята зеленчукова градина и птичия си двор... Щорите на прозорците никога не се отваряли... По цели седмици никой не ги виждал... По-възрастната дъщеря си счупила крака, което открили чак когато тя умряла... Шантава история!... Дълго време не се чувал и най-малък лум откъм Къщата на трите вдовици... Хората взели да приказват... Кметът на Авренвил се решил да дойде да види какво става... Заварил ги и трите мъртви, умрели отпреди повече от десет дена!... Казаха ми, че вестниците доста писали за това тогава... Един местен учител, силно заинтригуван от тази загадка, даже издал брошурка, в която твърдял, че дъщерята със счупения крак от злоба към все още подвижната си сестра я отровила, а заедно с нея и майка си... Тя умряла по-късно край двата трупа, защото не можела да се движи и да се храни!...

Мегре бе насочил поглед към къщата, от която се виждаше само покривът, после огледа новата вила на Мишонетови, още по-новия гараж, колите, които пътуваха с осемдесет километра в час по главното шосе.

— Иди да запазиш стаите... После се върни...

— Какво ще правите?

Комисарят вдигна рамене, тръгна първо към желязната порта на Къщата на трите вдовици. Постройката беше просторна, обградена от три-четири хектара парк, където имаше няколко чудесни дървета.

Спускаща се под лек наклон алея ограждаше една зелена поляна и извеждаше от едната страна до площадката пред къщата, а от другата — до гараж, приспособен в един стар обор, на чийто покрив имаше закрепена макара.

Нищо не помръдваше. Освен струйката дим от комина, нищо не подсказваше, че зад спуснатите пердета има живот. Започваше да се здрачава и някъде далеч коне прекосяваха полето, за да се приберат във фермата.

Мегре забеляза един дребен човек, който се разхождаше по шосето, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на фланеления си панталон, с лула между зъбите, с каскет на главата. Човекът се приближи свойски към Мегре, както на село се заговарят между съседи.

— Вие ли ръководите следствието?

Той беше без колосана яка, по пантофи. Сакото му обаче беше от скъп английски сив плат, а на ръката му имаше пръстен с голям скъпоценен камък.

— Аз съм собственикът на гаража на кръстопътя... Забелязах ви отдалеч...

Беше явно бивш боксьор. Носът му е бил чупен. По лицето му сякаш още личаха нанасяните от юмруци удари. Провлеченият му глас беше прегракнал, груб, но съвсем самоуверен.

— Какво ще кажете за тази история с колите?...

Като се засмя, се видяха златни зъби.

— Ако не беше трупът, за мен случката би била смешна... Вие не можете да разберете!... Нямаме представа за оня тип насреща, гос'ин Мишоне, както ние го наричаме... Човек, който не обича фамилиарностите, носи ей такива колосани яки и излъскани обувки... А пък госпожа Мишоне!... Нима още не сте я видели?... Оо! Тези хора се дърлят за щяло и нещяло, готови са да викат полиция, задето колите вдигали много шум, когато спират пред моите помпи за бензин...

Мегре гледаше събеседника си, като нито го насърчаваше, нито го обезкуражаваше. Просто го гледаше, което винаги объркваше дърдорковците, но не можеше да смути собственика на гаража.

Една кола за разнасяне на хляб мина и човекът по пантофи извика:

— Здравей, Клеман!... Клаксонът ти е готов!... Поискай си го от Жожо!... — после продължи, обърнат към Мегре, като му предлагаше цигара: — От месеци говореше, че ще си купува нова кола и досаждаше на всички продаващи коли, включително и на мен!... Искаше отстъпка!... Разиграваше ни!... Каросерията била ту много тъмна, ту много светла... Искаше да е плътно бордо, но не съвсем бордо и все пак да е бордо... Накрая купи от един колега от Арпажон... но признайте, че е голяма минавка само няколко дни по-късно да намери колата си в гаража на трите вдовици!... Какво ли не бих дал да се порадвам на вида на нашия добър приятел на сутринта, когато е видял старата бричка на мястото на своята шестцилиндрова кола... Жалко за мъртвеца, който обърка всичко!... Защото в края на краищата един мъртвец си е мъртвец и с такова нещо шега не бива!... Слушайте, защо не прескочим до къщи да пийнем по чашка? На

кръстопътя няма кръчми... Но и това ще стане! Само да намеря някой кадърен мъж да я върти, пък аз ще го финансирам...

Той сигурно забеляза, че приказките му не намират никакъв отзвук, та подаде ръка на Мегре.

— До скоро виждане...

Отдалечи се със същата крачка, после се спря, за да поговори с един селянин, който караше двуколка. Зад завесите на Мишонетови продължаваше да се крие нечие лице. Сега, вечерта, полето от двете страни на шосето изглеждаше спокойно, неподвижно, само някъде отдалеч се чуваха шумове, конско цвилене, камбанният звън на някаква църква на десетина километра оттук.

Мина първата кола със запалени фарове, но те мъждукаха в полуздрача.

Мегре протегна ръка към шнура на звънеца, висящ вдясно от входа на зиданата ограда. Приятни ниски звуци от удари върху бронз отекнаха в градината, последвани от доста продължителна тишина. Вратата на каменната площадка не се отвори. Но едрият пясък, с който бе покрита алеята зад къщата, изскърца. Оформи се висок силует с млечнобяло лице, черен монокъл.

Без видимо вълнение Карл Андерсен се приближи до желязната порта, отвори я и кимна с глава.

— Предполагах, че ще дойдете... Навярно искате да видите гаража... От прокуратурата го запечатаха, но вие сигурно имате право да го...

Беше облечен в същия костюм, както по време на разпита в Ке дез Орфевр: подчертано елегантен костюм, започнал да се излъсква.

— Сестра ви тук ли е?...

Вън вече не беше толкова светло, за да можеше да се забележи някакво трепване на лицето му, но Андерсен беше принуден да намести монокъла си.

— Да...

— Бих искал да се видя с нея...

Леко колебание. Ново кимване с глава.

— Последвайте ме, ако обичате...

Заобиколиха постройката. Зад нея се простираше широка поляна, а отпред имаше тераса. Всички стаи на партера излизаха направо на тази тераса чрез високи френски врати-прозорци.

Нито една стая не светеше. В дъното на парка воали мъгла забулваха стволите на дърветата.

— Ще позволите ли да водя аз?

Андерсен бутна една остъклена врата и Мегре го последва в голям салон, цял потънал в полумрак. Вратата остана отворена и вътре проникна свежият и натежал вечерен въздух, както и мирисът на мокра трева и листа. Само една цепеница в камината искреше леко...

— Ще отида да повикам сестра си...

Андерсен не светна, дори сякаш не бе забелязал, че вече се стъмва. Останал сам, Мегре обиколи бавно стаята и се спря пред един триножник, на който се виждаше скица с гваш. Беше проект за щампа на модерен плат със смели тонове и странен десен.

И все пак рисунката беше по-малко странна от обстановката, в която Мегре си представи някогашните три вдовици.

Някои мебели сигурно са били техни. Имаше фотьойли стил ампир с олющена боя по рамките и с изтъркана коприна и рипсени завеси, които сигурно не са били разтваряни от петдесет години насам.

За сметка на това обаче по протежението на едната стена имаше библиотека от бяло дърво с полици, върху които бяха натрупани неподвързани книги на френски, немски, английски и на датски навярно.

Бели, жълти и пъстри покривки контрастираха с една остаряла мека табуретка, с нацърбените вази, с килима, в средата на който бе останала само основата.

Полумракът се съгъстваше. Някъде далече измуча крава. От време на време леко бръмчене на мотор разкъсваше тишината, усилваше се, по шосето минаваше кола с натиснат клаксон, а шумът на мотора отминаваше и заглъхваше.

В къщата никакъв шум. Само слабо подраскване, пукане! Едва долавящи се неопределени шумове, по които можеше да се съди, че в къщата има живот.

Карл Андерсен влезе пръв. Белите му ръце издаваха известна нервност. Той не каза нищо и остана за миг неподвижен до вратата.

Лек шум от плъзгащи се стъпки по стълбите.

— Сестра ми Елзе — обяви най-сетне той.

Тя се появи с неопределени очертания в полумрака. Движеше се като филмова звезда, или по-скоро като идеалната жена от юношески

мечти.

От черно кадифе ли беше роклята? Тя продължаваше да бъде потъмно петно в сравнение с всичко останало — една дълбока, пищна сянка. А малкото останала във въздуха разпиляна светлина се концентрира върху нежните ѝ руси коси и върху матовото лице.

— Казаха ми, че искате да разговаряте с мен, господин комисар... Но най-напред заповядайте, седнете...

Тя повече говореше с акцент от брат си. Пеещият ѝ глас се понижаваше на последната сричка на думите.

Брат ѝ се държеше край нея като роб пред господарката си, която е длъжен да охранява.

Тя пристъпи малко напред и чак когато дойде съвсем наблизко, Мегре забеляза, че е висока колкото Карл. Тесният ханш подчертаваше още повече източената ѝ фигура.

— Цигара! — каза тя, обръщайки се към брат си.

Той забърза към нея смутен, непохватен. Тя щракна със запалка, която взе от някаква маса, и за миг червеният пламък надви на тъмносиния цвят на очите ѝ.

След това тъмнината стана още по-осезателна, дотолкова, че комисарят, недоволен, потърси ключа за осветлението, но не го намери и промърмори:

— Може ли да ви помоля да светнете?

Той трябваше да пусне в ход цялата си самоувереност. Струваше му се, че разигралата се сцена беше твърде театрална. Театрална ли? По-скоро твърде необичайна, като парфюма на Елзе, който бе изпълнил стаята, откакто беше влязла тя.

И главното твърде непривична за ежедневието живот. Може би просто съвсем непривична!

Този чужд акцент... Безупречното поведение на Карл и черният му монокул... Цялата смесица от пищност и отвратителни вехтории... Та чак и роклята на Елзе, която човек не би могъл да види по улицата, нито в театъра, или дори в светския живот...

На какво се дължеше това? Без съмнение на начина, по който тя носеше роклята си. Защото кройката ѝ беше съвсем обикновена. Платът прилепваше точно по тялото, обвиваше и врата ѝ, та се виждаха само лицето и ръцете...

Андерсен се наведе над някаква маса и извади стъклото на една газена лампа от времето на трите вдовици — с висока порцеланова стойка, украсена с имитация на бронз.

Лампата освети кръг с диаметър два метра в единия ъгъл на салона. Абажурът беше оранжев.

— Извинете... Не съм видял, че всички столове са отрупани...

Андерсен освободи един фотьойл стил ампир от нахвърляните върху него книги, които наслага без ред върху килима. Елзе пушеше права, с изопнато тяло, обвито в кадифе.

— Вашият брат, госпожице, твърди, че не е чул нищо особено през нощта в събота срещу неделя... Навярно има прекалено дълбок сън.

— Да, прекалено — повтори тя, изпускайки малко дим.

— Вие също ли не сте чули нищо?

— Нищо особено, нищо!

Тя говореше бавно, като чужденка, която мисли на родния език и след това превежда мислено изреченията си.

— Виждате, че ние живеем на главно шосе. Нощем движението почти не намалява. Всеки ден от осем часа вечерта камиони пътуват към халите и вдигат голям шум... В събота към него се добавят и колите на излетниците, които отиват край Лоара или Солон... Сънят ни постоянно се прекъсва от бръмчене на мотори и свистене на гуми, от човешки гласове. Ако къщата не беше толкова евтина...

— Да сте чували нещо за някой си Голдберг?

— Никога...

Навън още не се беше стъмнило съвсем. Зеленината на поляната беше толкова наситена, че сякаш можеше да се преброят всички стръкчета трева, така ясно се открояваха те едно от друго.

Паркът, макар и неподдържан, хармонираше добре като декор в опера. Всяка група дървета, всяко отделно дърво, дори всеки клон си беше на мястото. Полята наоколо, простиращи се чак до хоризонта, и покривът на някаква далечна ферма завършваха тази симфония на тукашния край Ил дьо Франс.

В салона, напротив, сред старите мебели и гърбовете на книгите, надписани на чужди езици, се чуваха думи, които Мегре не разбираше. Пък и тия двама чужденци, братът и сестрата, и най-вече сестрата, хвърляха някаква нотка на дисхармония.

Не беше ли това нотка на сладострастие, на похотливост? Впрочем девойката не се държеше предизвикателно. Жестовете и поведението ѝ бяха съвсем естествени...

Естествени, но неподходящи за този декор. Комисарят би разбрал по-лесно трите старици с чудовищните им страсти!

— Бихте ли ми позволили да разгледам къщата?

Никакво колебание нито у Карл, нито у Елзе. Той взе лампата, а тя седна в един фотьойл.

— Последвайте ме, ако обичате...

— Предполагам, че прекарвате по-голямата част от времето в салона?

— Да... Аз работя тук, а докато е светло, и сестра ми остава долу...

— Прислуга нямате ли?

— Вие вече знаете колко припечелвам. Твърде малко, за да мога да си позволя прислуга...

— Кой готви?

— Аз...

Той го каза просто, без смущение, без срам и докато вървяха по някакъв коридор, Андерсен отвори една врата, протегна лампата към кухнята и рече с безразличие:

— Извинете за безпорядъка...

Там цареше повече от безпорядък. Беше отвратително. Върху масата, покрита с парче мушама, имаше спиртник със засъхнало по него изкипяло мляко, някакъв сос, мазнина. Крайчета хляб. Остатък от шницел в един тиган, сложен направо върху масата, а в мивката мръсни съдове.

Когато се върнаха в коридора, Мегре хвърли поглед към салона, където все още беше тъмно и святкаше само цигарата на Елзе.

— Не ползуваме столовата и малкия хол в предната част на къщата. Искате ли да ги видите?...

Лампата освети някакъв много красив паркет, скупчени мебели, разстлани по пода картофи. Щорите на прозорците бяха спуснати.

— Нашите стаи са горе...

Стълбището беше широко. Едно стъпало изскърца. Колкото по-нагоре се изкачваха, толкова по-силна ставаше миризмата на парфюм.

— Тук е моята стая...

Обикновен матрак, сложен направо на земята, представляваше нещо като диван. Скромна тоалетна масичка. Голям гардероб стил Луи XV. Един препълнен с фасове пепелник.

— Много ли пушите?

— Сутрин в леглото... Трийсетина цигари, докато чета...

Пред вратата, разположена срещу неговата, той каза много бързо:

— Стаята на сестра ми...

Но не я отвори. Лицето му помрачня, когато Мегре завъртя бутона на дръжката и бутна вратата.

Андерсен продължаваше да държи лампата и не приближи светлината. Въздухът беше така наситен с миризма на парфюм, че човек направо се задавяше.

В цялата къща липсваше стил, ред, разкош. Някакъв временен лагер, в който използвана извехтели вещи.

В полумрака обаче тази стая напомни на комисаря топъл приятен оазис. Паркетът не се виждаше, защото беше покрит с кожи от различни животни, между които и една разкошна тигрова кожа, служеща за килимче пред леглото.

Леглото беше от абаносово дърво, покрито с черно кадифе. Върху кадифето имаше разхвърляно омачкано копринено бельо.

Андерсен се отдалечи неусетно с лампата в коридора и Мегре го последва.

— Има още три стаи, които са празни...

— Впрочем излиза, че само стаята на сестра ви гледа към шосето...

Карл не отговори и посочи едно тясно стълбище.

— Вътрешното стълбище за прислугата... Ние не го ползуваме... Ако искате да видите гаража?...

Слязоха един подир друг на светлината на движещата се газена лампа. В салона святкаше все още само червеният край на запалена цигара.

Колкото повече Андерсен навлизаше в стаята, толкова повече я обвиваше светлината. Двамата видяха Елзе полуизлегнала се в един фотьойл, насочила безразличен поглед към тях.

— Не предложихте чай на господин комисаря, Карл!

— Благодаря, никога не пия чай...

— Аз обаче бих изпила един. Уиски желаете ли? Или може би...
Карл! Моля ви...

И Карл, смутен, нервен, остави лампата и запали един малък спиртник, върху който имаше сребърен чайник.

— Какво да ви предложа, господин комисар?

Мегре не можеше да определи причината за лошото си настроение. Атмосферата край него беше едновременно интимна и объркваща. Големи цветове с виолетови тичинки цъфтяха върху платното на триножника.

— И така — каза той, — най-напред някой е откраднал колата на господин Мишоне. Голдберг е бил убит в същата кола, която по-късно някой е откарал във вашия гараж. Вашата кола пък е била преместена в гаража на застрахователя...

— Просто невероятно, нали?

Елзе говореше с приятно пеещ глас, докато палеше нова цигара.

— Брат ми твърдеше, че ще заподозрат нас, защото убитият е намерен в нашия гараж... Искаше да избяга... Само че аз не исках... Бях убедена, че всеки ще разбере, че ако ние сме убийците, не бихме имали никакъв интерес да...

Тя млькна изведнъж и потърси с очи Карл, който тършуваше в един ъгъл...

— Хайде де, нищо ли няма да предложите на господин комисаря?...

— Извинете... аз... аз току-що видях, че не е останало никакво питие...

— Все сте такъв! За нищо не мислите!... Ще трябва да ни извините, господин...

— Мегре.

— ... господин Мегре... Ние пием много малко алкохол и...

Чуха се стъпки в парка и Мегре успя да разпознае силуета на инспектор Люка, който го търсеше.

III

НОЩТА НА КРЪСТОПЪТЯ

— Какво има, Люка?

Мегре се приближи до високата стъклена врата. Зад него бе мрачната атмосфера на салона, пред него лицето на Люка в свежата тъмнина на парка.

— Няма нищо, господин комисар... Търсих ви...

И Люка се опита, леко смутен, да надникне над раменете на комисаря вътре в помещението.

— Запази ли ми стая?

— Да... Има телеграма за вас... Госпожа Голдбер пристига тази нощ с кола...

Мегре се извърна и видя чакащия със сведено чело Андерсен и Елзе, която пушеше, поклащайки нетърпеливо крак.

— Сигурно ще дойда да продължа разпита утре — рече той. — Моите уважения, госпожице...

Тя поздрави с леко снизходителна любезност. Карл тръгна да изпрати двамата полицаи до желязната врата на градината.

— Няма ли да влезете в гаража?

— Утре...

— Вижте какво, господине... Предложението ми сигурно ще ви се стори съмнително... Искам да ви помоля да използвате услугите ми, ако мога да ви бъда полезен с нещо... Знам, че съм чужденец и освен това най-сериозните улики водят към мен... Това именно ме кара да направя всичко възможно, за да откриете виновника... Не се сърдете на непохватността ми...

Мегре впери поглед в неговия. Видя една тъжна зеница, която бавно се отмести. Карл Андерсен затвори портата и се върна вкъщи.

* * *

— Какво те прихваща, Люка?

— Не бях спокоен... Мина доста време, откакто съм се върнал от Авренвил... Не знам защо, този кръстопът изведнъж ми се стори гаден...

Двамата вървяха в мрака от едната страна на шосето. Коли минаваха рядко.

— Опитах се да възстановя мислено престъплението — продължи той — и колкото повече се замислям, толкова по-заплетен ми се струва този трагичен случай.

Бяха стигнали до вилата на семейство Мишоне, която сякаш беше едната крайна точка на триъгълник, чиито други два ъгъла образуваха от едната страна гаража, а от третата — Къщата на трите вдовици.

Четирийсет метра между гаража и Мишонетови. Сто метра между тях и Андерсенови.

Свързваше ги правата лъскава линия на шосето, заградено от двете страни като река от високи дървета.

Откъм Къщата на трите вдовици не се виждаше никаква светлина. У застрахователя светеха два прозореца, но поради тъмните завеси прозираше само една ивица светлина, впрочем не отвесна ивица, от което можеше да се заключи, че някой отдръпваше леко завесата на височината на човешки бой, за да поглежда навън.

Откъм гората се виждаха млечнобелите дискове на помпите за бензин, а малко по-нататък един ярко осветен правоъгълник струеше навън от работилницата, където кънтяха удари с чук.

Двамата мъже се бяха спрели и Люка, който беше един от най-дългогодишните сътрудници на Мегре, поясни:

— Преди всичко Голдберг трябва да е стигнал дотук. Видяхте ли трупа му в моргата на Етамп? Не сте?... Около четирийсет и пет годишен, подчертано еврейски тип... Дребен здравеняк с яка челюст, с изпъкнало чело, над което се вият къдрави като на овца коси... Великолепен костюм... Изискано бельо с неговия монограм... Човек, свикнал да живее нашироко, да командува, да пръска пари, без да се замисля... Никаква кал, никакъв прах по излъсканите му обувки... Следователно, дори да е пристигнал в Арпажон с влака, той не е изминал пеш трите километра, които ни делят от града...

Моята версия е, че е пристигнал от Париж, а може би от Антверпен с кола...

Лекарят твърди, че храносмилането на вечерята му е било приключило при настъпването на смъртта, която е била мигновена... За сметка на това са открили в стомаха му голямо количество шампанско и печени бадеми.

В Арпажон никой хотелиер не е продавал шампанско през нощта в събота срещу неделя и се обзалагам, че в целия град не можете да намерите печени бадеми...

Един камион премина с петдесет километра в час, като вдигаше голям шум от подскачащи железни.

— Погледнете гаража на Мишоне, господин комисар. Няма и година, откакто застрахователят притежава кола. Първата му кола е била стара таратайка, та той я подслонявал в онзи дървен навес с лице към шосето, заключен с катинар. Оттогава не е намерил време да си построи друг гараж. Там именно са отишли да вземат новата му шестцилиндрова кола. Трябвало е да я откатат в Къщата на трите вдовици, да отворят железната порта, гаража, да изкатат оттам бричката на Андерсен, да вкатат на нейно място колата на Мишоне... И на всичкото отгоре да поставят Голдберг на волана и да го застрелят с един куршум от упор... Никой нищо не е видял, нищо не е чул!... *Никой няма алиби!*... Не знам дали и вие имате същото впечатление като мен, но на връщане от Авренвил преди малко по здрач се почувствувах доста несигурен... Стори ми се, че случаят се очертава зле, тук има нещо ненормално, нещо коварно...

Приближих се до железната порта на Къщата на трите вдовици... Знаех, че вие сте там... Фасадата беше тъмна, но аз съзрях някакво жълтеникаво сияние в градината...

Знам, че е глупаво!... Но се изплаших!... За вас, разбирате ли ме?... Не се обръщайте бързо назад... Госпожа Мишоне дебне иззад завесата...

Сигурно се мамя... И все пак съм готов да се закълна, че половината от шофьорите на минаващите коли ни наблюдават някак особено...

Мегре плъзна последователно поглед по сградите на триъгълника. Потънало в мрака, полето не се виждаше. Вдясно от магистралата пред гаража започваше пътят за Авренвил, край който не

растяха дървета, както край главното шосе, а само от едната му страна се проточваше редица телеграфни стълбове.

На осемстотин метра няколко светлини: най-ранобудните къщи на селото.

— Шампанско и печени бадеми! — промърмори сърдито комисарят.

Той тръгна бавно с шляеща се крачка и се спря пред гаража, където под силната светлина на мощна лампа механик в работен комбинеюн сменяше гума на една кола.

Това беше по-скоро сервиз за поправки, отколкото гараж. Вътре имаше десетина коли, всичките бяха овехтели, все стари модели, а една от тях — без колела, без мотор, останала й само каросерията, висеше на вериги на един скрипец.

— Да вървим да вечеряме! В колко часа трябва да пристигне госпожа Голдберг?

— Не знам... Вечерта...

* * *

Странноприемницата в Авренвил беше празна. Бар, няколко бутилки, голяма печка, един бiliarд малък модел с твърди бордюри около окъсаното платно, едно куче и една котка, легнали сгущени...

Собственикът обслужваше клиентите, докато в кухнята се виждаше жена му, която пържеше шницели.

— Как се казва собственикът на гаража на кръстопътя? — попита Мегре и глътна една сардина, поднесена им за ордьовър.

— Господин Оскар...

— Отдавна ли живеят тук?

— Може би от осем години... А може и от десет... Аз си имам бричка и кон... Затова...

И той продължи да обслужва клиентите си без особено усърдие.

Не беше от приказливите. Погледът му бе потаен като на човек, който се пази от нещо.

— Ами господин Мишоне?

— Той е застраховател...

Това беше всичко.

— Бяло вино ли ще пиете или червено?

Той дълго се пипка, за да извади едно парче от тапата, което беше паднало в бутилката, най-сетне преля виното в друг съд.

— Ами обитателите на Къщата на трите вдовици?

— Тях, така да се каже, почти не съм ги виждал... Поне дамата, защото, изглежда, че там има някаква дама... Главното шосе, това не ви е Авренвил...

— По-изпържени ли? — извика жена му от кухнята.

Мегре и Люка млъкнаха, всеки следваше нишката на собствените си мисли.

В девет часа, след като изпиха по чашка подправена ябълкова ракия, те излязоха на пътя, повървяха малко напред-назад, после се отправиха към кръстопътя.

— Тя няма да дойде.

— Чудя се каква работа е имал Голдберг в този край... Шампанско и печени бадеми! Намерили ли са диаманти в джобовете му?

— Не... Само две хилядарки и няколко франка в портфейла му...

Гаражът беше все така осветен. Мегре забеляза, че къщата на господин Оскар не беше построена на пътя, а се издигаше зад работилницата, така че прозорците ѝ не се виждаха...

Монтьорът, още по работен комбинезон, ядеше, седнал на стъпалото на една кола. Неочаквано самият собственик на гаража излезе от тъмнината на пътя на няколко крачки от полицаите.

— Добър вечер, господа.

— Добър вечер — изръмжа Мегре.

— Приятна нощ! Ако се задържи така, ще имаме чудесно време за Великден...

— Я кажете — попита грубо комисарят, — работилницата ви цяла нощ ли е отворена?

— Отворена — не! Но винаги има дежурен, който спи на едно походно легло. Вратата се затваря... Постоянните клиенти звънят, ако имат нужда от нещо...

— Много ли коли минават през нощта по шосето?

— Много — не! Но все пак има... Камиони, които снабдяват Парижките хали... В този край се произвеждат най-ранните плодове и зеленчуци и главно специален вид салати... Понякога им се свършва

бензинът... Или се налага да им се направи някаква малка поправка... Не желаете ли да влезете да пийнем по нещо?...

— Благодаря.

— Грешите... Но все пак не настоявам... Значи още не сте разкрили тази история с колите? Знаете ли, господин Мишоне сигурно ще се поболее от мъка!... Особено ако не му върнат веднага пак шестцилиндрова!...

В далечината светна фар, започна да се увеличава. Чу се бръмченето на мотор. Мина една сянка.

— Докторът от Етамп — промърмори собственикът на гаража. — Беше отишъл на консултация в Арпажон... Колегата му сигурно го е задържал на вечеря...

— Всички коли, които минават оттук, ли познавате?

— Много от тях... Ето вижте тези два фенера... Карат салати за халите... Тези хора не се подчиняват да си палят фаровете... И заемат цялото шосе!... Добър вечер, Жюл!...

Нечий глас отвърна от високата кабина на минаващия камион, после се видяха малките червени светлини на задните фарове, които нощта побърза да погълне.

Някъде минаваше влак, една светеща гъсеница се проточи през хаоса на нощта.

— Експресът от девет и трийсет и две... Наистина ли не желаете да пийнете нещичко?... Слушай, ей, Жожо!... Когато свършиш вечерята, провери третата помпа, която спря да работи внезапно.

Блеснаха нови фарове. Но колата отмина. Не беше госпожа Голдберг.

Мегре пушеше непрекъснато. Оставяйки господин Оскар пред гаража му, той се заразхожда напред и назад, следван от Люка, който си мърмореше нещо сам на себе си.

Никаква светлина в Къщата на трите вдовици. Полицаите минаха десет пъти пред желязната порта. И десетте пъти Мегре вдигаше машинално очи нагоре към прозорците, зад които знаеше, че е стаята на Елзе.

Следваше вилата на Мишонетови, построена без стил, съвсем нова, с лакирана дъбова врата и смешна малка градинка.

После идваше гаражът, монтьорът се бе заел да поправи помпата за бензин, а господин Оскар му даваше съвети с ръце в джобовете.

Един камион, който идваше откъм Етамп и пътуваше за Париж, спря, за да му напълнят резервоара. Върху купищата зеленчук лежеше и спеше човек — придружаваща охрана, който изминаваше този маршрут всяка нощ по същото време.

— Трийсет литра!

— Всичко наред ли е?...

— Всичко е наред!

Шум на амбреаж и камионът се отдалечи и се спусна с шейсет километра в час по нанадолницето към Арпажон.

— Тя няма да дойде вече! — въздъхна Люка. — Явно е решила да преспи в Париж...

Те минаха още три пъти напред и назад двестата метра на кръстопътя, после Мегре неочаквано сви по пътя към Авренвил. Когато стигна до странноприемницата, лампите с изключение на една бяха изгасени и в кафенето не се виждаше жива душа.

— Струва ми се, че чувам мотор на кола...

И двамата се извърнаха. Точно така. Два фара пробиваха нощния мрак откъм селото. Някаква кола навярно зави пред гаража със забавен ход. Някой говореше.

— Питат за пътя...

Най-после колата се приближи, осветявайки един след друг телеграфните стълбове. Мегре и Люка попаднаха в снопа светлина, застанали и двамата пред странноприемницата.

Изсъска спирачка. Шофьорът слезе от колата и отиде да отвори задната врата.

— Тук ли е наистина? — попита отвътре женски глас.

— Да, госпожо... Авренвил... И има закачена елхова клонка горе на вратата...

Показа се обут в копринен чорап крак, който стъпи на земята. Мярна се кожено палто. Мегре тръгна към новопристигналата.

В този миг се чу гърмеж, вик и жената падна с лице напред върху паважа, като буквално се смаза и остана така, прегънатата одве, свита на топка, и само единият ѝ крак се изопна, разтърсен от спазъм.

* * *

Комисарят и Люка се спогледаха.

— Заеми се с нея! — рече бързо Мегре.

Но вече бяха изгубили няколко секунди. Изумен, шофьорът стоеше неподвижен на мястото си. На първия етаж на странноприемницата се отвори прозорец.

Изстрелът беше дошъл откъм полето, вдясно от шосето. Тичайки, комисарят извади револвера си от джоба. Чу нещо, приглушен шум от стъпки върху глинената почва. Но той не можеше да види нищо поради фаровете, които така силно осветяваха част от декора, че всичко останало наоколо беше потънало в пълен мрак.

Той извика, извъръщайки се назад:

— Фаровете!...

Отначало не последва нищо. Мегре повтори изречението. Тогава се случи едно катастрофално недоразумение. Шофьорът или Люка насочи единият фар към комисаря.

От това силуетът му се откри съвсем черен, огромен върху голата земя на полето.

Убиецът сигурно беше по-надалеч или вляво, или вдясно, във всички случаи обаче вън от обсега на светлинния кръг.

— Фаровете, дявол ви взел! — изкрещя Мегре още веднъж.

Той стискаше юмруци от ярост. Бягаше на зигзаг като преследван заек. Поради силното осветяване дори представата за разстоянията беше погрешна. Така той изведнъж видя на сто метра пред себе си помпите на гаража.

После се очерта една човешка фигура съвсем наблизко, чу се пресипнал глас:

— Какво се е случило?...

Мегре се спря рязко, вбесен, унижен, изгледа господин Оскар от главата до краката и се увери, че по домашните му пантофи няма никаква кал.

— Никого ли не видяхте?...

— Само една кола, която питаше за пътя към Авренвил...

Комисарят забеляза една червена светлинка на магистралата по посока към Арпажон.

— Какво е това?

— Един камион за халите.

— Спря ли тук?

— Само колкото да налее двайсет литра...

Откъм странноприемницата се долавяше някакво раздвижване, а фарът продължаваше да опипва голото поле. Погледът на Мегре се спря неочаквано върху къщата на Мишонетови, той прекоси шосето и натисна звънеца.

Отвори се една малка шпионка.

— Кой е?

— Комисарят Мегре... Искам да говоря с господин Мишоне...

Отвътре издрънча верига, после две резета. В ключалката се превъртя ключ. Появи се госпожа Мишоне, неспокойна, дори стресната, и неволно погледна бегло в двете посоки.

— Не го ли видяхте?

— Не е ли вкъщи? — сопна се Мегре с лека надежда в гласа.

— Тоест... Не знам... Аз... Току-що се стреля, нали? Но влезте!

Тя беше около четирийсетгодишна, с непривлекателно лице и с резки черти.

— Господин Мишоне излезе за момент, за да...

Вляво имаше отворена врата — там беше трапезарията. Масата не беше прибрана от вечерята.

— Преди колко време излезе той?

— Не знам... Може би има половин час...

Нещо се раздвижи в кухнята.

— Имате ли прислуга?

— Не... Може би е котката...

Комисарят отвори вратата и видя самия господин Мишоне, който се връщаше през вратата към градината. Обувките му бяха натезали от кал. Той бършеше потта си.

Настъпи тишина, миг на смайване, по време на който двамата мъже се изгледаха.

— Оръжието ви! — каза твърдо комисарят.

— Кое?...

— Дайте си оръжието, бързо!

Застрахователят му подаде малък револвер с барабан, който измъкна от джоба на панталона си. Но шестте куршума бяха на мястото си. Дулото на револвера беше студено.

— Откъде идвате?

— Оттам...

— Какво означава „оттам“?

— Не се страхувай, Емил!... Никой няма да посмее да ти стори зло!... — намеси се в разговора госпожа Мишоне. — В края на краищата това е прекалено... Моят зет, който е мирови съдия в Каркасон...

— Момент, госпожо, Разговарям със съпруга ви... Вие идвате от Авренвил... Какво сте правили там?

— Авренвил?... Аз?...

Той трепереше. Напразно се мъчеше да се държи спокойно. Изумлението му обаче не изглеждаше подправено.

— Кълна ви се, че идвам оттам, от Къщата на трите вдовици... Искях лично да ги дебна, защото...

— Не ходихте ли на полето?... Нищо ли не чухте.

— Сякаш имаше изстрел?... Убиха ли пак някого?...

Мустаците му бяха увиснали. Той погледна жена си, както хлапак гледа майка си в миг на опасност.

— Кълна ви се, господин комисар, кълна ви се...

Той удари с крак по пода, а на миглите му се показаха две сълзи.

— Нечувано! — избухна той. — Отначало ми крадат колата. Слагат труп в моята кола! После отказват да ми я върнат, на мен, който съм работил петнайсет години, за да мога да си я купя!... А сега ме обвиняват, че...

— Мълчи, Емил!... Аз ще разговарям с него!...

Но Мегре не й даде такава възможност.

— Нямате ли друго оръжие вкъщи?

— Само този револвер, който купихме, когато построихме вилата... И още нещо! Куршумите вътре са същите, които продавачът лично постави тогава в пълнителя...

— Казвате, че идвате от Къщата на трите вдовици?

— Страхувах се да не ми откраднат отново колата... Искях аз сам да разузная как стоят нещата... Промъкнах се в парка, или по-точно казано, се покатерих на оградата...

— Видяхте ли ги?

— Кого?... Тях двамата?... Андерсенови ли?... Разбира се!... Там са, в салона... Карат се от един час насам...

— Вие си тръгнахте, когато чухте изстрела ли?

— Да... Но не бях сигурен, че е изстрел... Стори ми се само...
Бях неспокоен...

— Никого друго ли не видяхте?

— Никого...

Мегре се отправи към вратата. Щом я отвори, видя господин Оскар, който тъкмо се канеше да прекрачи прага.

— Изпраца ме вашият колега, господин комисар, да ви кажа, че жената е мъртва... Моят механик отиде да предупреди полицията в Арпажон... Той ще доведе лекар... Разрешавате ли?... Не мога да оставя гаража без човек...

В Авренвил все още се виждаха бледите фарове, които осветяваха част от стената на странноприемницата, и движещи се около една кола сенки.

IV

ЗАТВОРНИЧКАТА

Мегре крачеше бавно с наведена глава през полето, където пшеницата беше започнала да пробожда земята с бледозелените си кълнове.

Беше сутрин. Грееше слънце и въздухът трептеше от песните на невидими птички. Пред вратата на странноприемницата в Авренвил Люка очакваше представителя на Прокуратурата, като същевременно охраняваше таксито, докарало госпожа Голдберг дотук, след като тя го била наела в Париж на площада пред операта.

Съпругата на антверпенския търговец на диаманти беше положена върху желязно легло горе на първия етаж. Бяха покрили с чаршаф трупа ѝ, който лекарят, пристигнал още през нощта, беше съблякъл само донякъде.

Започваше хубав априлски ден. На полето, където заслепенният от фаровете Мегре напразно беше преследвал убиеца и сега пристъпваше крачка по крачка подир оставените през нощта следи, двама селяни товареха в една каруца захарно цвекло, а конете чакаха търпеливи край тях.

Двете редици дървета край главното шосе разсичаха на части панорамата. Червените помпи за бензин пред гаража блестяха на слънцето.

Мегре пушеше, мудар, упорит, навярно мрачен. Следите, открити на полето, сякаш доказваха, че госпожа Голдберг е била убита с куршум от карабина, тъй като убиецът не се беше приближил на повече от трийсет метра до странноприемницата.

Отпечатъците не бяха много показателни — неподковани обуца среден номер. Те очертаваха дъга, по която можеше да се стигне до Кръстопътя на трите вдовици, почти на същото разстояние до къщата на Андерсенови, до вилата на Мишонетови и до гаража.

С една дума, това не беше никакво доказателство! Не представляваше никаква нова улика, затова, когато излезе на шосето,

Мегре стискаше по-силно от обикновено мундщука на лулата между зъбите си.

Видя господин Оскар на прага на гаража, с ръце в джобовете на доста широкия си панталон и с блажено изражение на нахалното си лице.

— Нима сте станали вече, господин комисар? — извика той през шосето.

В същия миг една кола спря между гаража и Мегре. Беше малкият петцилиндров ситроен на Андерсен... Датчанинът седеше зад волана, с ръкавици, с мека шапка на главата, с цигара между устните. Той свали шапка за поздрав.

— Разрешавате ли две думи, господин комисар?

После добави през смъкнатото до себе си стъкло с обичайната си любезност:

— Исках на всяка цена да ви помоля да ми разрешите да замина за Париж... Надявах се, че ще ви срещна тук някъде... Ще ви кажа какво ме принуждава за това... Днес е 15 април... Това е денят, когато получавам хонорара за работата си от „Дюма и Син“... Освен това днес трябва да платя наема...

Опита се да се извини с бегла усмивка.

— Твърде жалки причини, както виждате, но наложителни... Имам нужда от пари...

После той сне за миг черния си монокъл, за да го намести по-добре, и Мегре извърна глава, защото не обичаше да среща вторачения поглед на стъкленото му око.

— А сестра ви?...

— Именно... Исках да поговоря с вас и за това... Ще бъде ли нахално, ако ви помоля да наредите да наглеждат от време на време дома ми?...

Три тъмни коли се изкачиха по склона откъм Арпажон и свърнаха наляво към Авренвил.

— Какво означава това?...

— Хората на Прокуратурата... Госпожа Голдберг беше убита тази нощ в момента, когато слизаше, от една кола пред вратата на странноприемницата...

Мегре дебнеше реакцията му. От другата страна на шосето господин Оскар се разхождаше лениво пред гаража си.

— Убита!... — повтори Карл.

После добави с неочаквана нервност:

— Вижте какво, господин комисар... Аз трябва да замина за Париж... Не мога да остана без пари, и то в деня, когато доставчиците представят фактурите си... Но искам, щом като се върна, да помогна за откриването на виновника... Ще ми разрешите, нали?... Не знам нищо определено... Но усещам нещо... Как да ви кажа?... Предугаждам някакъв заговор...

Наложи се той да приближи колата си досами тротоара, тъй като един идващ откъм Париж камион натискаше силно клаксона да му сторят път.

— Заминавайте! — каза Мегре.

Карл поздрави, забави се колкото да запали една цигара, преди да натисне амбреажа, и бричката му се спусна по склона, после бавно се заизкачва по отсрещния скат.

Три коли бяха спрели пред входа на Авренвил и наоколо се движеха силуети.

— Не искате ли да пийнете нещо?

Мегре смръщи вежди, като видя усмихнатия собственик на гаража, който продължаваше да му предлага да се почерпят.

Тъпчейки лулата си, той се отправи към Къщата на трите вдовици, където в големите дървета на градината прехвърчаха и кряскаха птици. Наложи се да мине пред вилата на Мишонетови.

Прозорците бяха отворени. На първия етаж, в спалнята, се виждаше госпожа Мишоне с шапчица на главата, която изтърсваше китено килимче.

На партера застрахователят, без подвижна колосана яка, небръснат, почти невчесан, гледаше пътя с едновременно мрачен и разсеян поглед. Той пушеше лула с тръба от черешово дърво. Щом забеляза комисаря, се престори, че изтърсва лулата си, за да не го поздрави.

Няколко мига по-късно Мегре звънеше на желязната порта на къщата на Андерсенови. Чака напразно десет минути. Всички щори на прозорците бяха спуснати. Не се чуваше никакъв шум освен непрекъсващият шепот на птиците, които превръщаха всяко дърво в отделен възбуден мир.

Най-после той вдигна рамене, огледа ключалката, избра един шперц, с който повдигна езичето на бравата. И както предишната вечер, заобиколи сградата, за да се приближи до големия френски прозорец на салона.

Почука на вратата, но и оттам никой не му отговори. Тогава влезе вътре, упорит, мърморещ, погледна към отворения грамофон с плоча върху диска.

Защо му трябваше да го пуска? Не би могъл да отговори. Иглата заскърца. Някакъв аржентински оркестър засвири танго, докато комисарят тръгна нагоре по стълбите.

На първия етаж стаята на Андерсен беше отворена. До една закачалка Мегре забеляза чифт обувки, които явно бяха излъскани, защото четката и кутията с боята стояха още до тях, докато подът беше покрит с прах от кал.

Комисарят си беше пречертал върху лист хартия контурите на отпечатъците, открити в полето. Сравни ги. Бяха съвсем еднакви.

И все пак той дори не трепна. Сякаш не се зарадва. Продължаваше да пуши, все така мрачен, както при събуждането си сутринта.

Чу се женски глас:

— Ти ли си?...

Той се подвоуми. Не виждаше кой приказва. Гласът идваше откъм стаята на Елзе, чиято врата беше затворена.

— Аз съм... — произнесе най-после той колкото се може по-неясно.

Последва доста дълга тишина. После изведнъж:

— Кой е там?...

Късно беше да се опита да лъже.

— Комисарят, който идва снощи... Бих желал да ви кажа няколко думи, госпожице...

Пак тишина. Мегре се мъчеше да предугади какво ли правеше тя от другата страна на тази врата, очертана от тънка ивица светлина.

— Слушам ви... — каза тя най-после.

— Бъдете любезна да ми отворите... Ако не сте облечена, мога да почакам...

Все тази дразнеща тишина. После кратък смях.

— Искате от мен трудно нещо, господин комисар.

— Защо?

— Защото съм заключена... Ще се наложи да разговаряте с мен, без да ме виждате...

— Кой ви е заключил?

— Брат ми Карл... Аз го моля за това, когато излиза, защото много се страхувам от скитници...

Мегре не каза нищо, извади шперца от джоба си и го пъкна безшумно в ключалката. Гърлото му се сви леко. Може би някакви смущаващи мисли му минаха през главата.

Когато езичето на бравата щракна, той не бутна вратата веднага и предпочете да предупреди:

— Ще вляза, госпожице...

Странно усещане. Той стоеше в неосветен коридор с мрачни стени и сега неочаквано попадна в едно залято от светлина помещение.

Щорите на прозорците бяха затворени. Но хоризонталните летви пропускаха широки снопове слънчева светлина.

От това цялата стая представляваше детска мозайка от тъмни и светли картончета. Стените, предметите, дори лицето на Елзе сякаш бяха нарязани на сияйни райета.

Към всичко това се прибавяше и лекият парфюм на младата жена, както и някои други неясни детайли: копринено бельо, хвърлено върху едно кресло със странични облегалки, една цигара от ориенталски тютюн, която пушеше в широка порцеланова купа върху еднокрака лакирана кръгла масичка и накрая Елзе в червен пенъоар, изтегнала се върху черното кадифе на дивана.

Тя гледаше приближаващия се Мегре с широко отворени зеници, които изразяваха развеселено учудване, примесено с лека нотка на страх.

— Какво правите?

— Искях да говоря с вас. Извинете ме, ако ви смутих...

Тя се изсмя като хлапачка. Едното ѝ рамо се показва изпод пенъоара и тя го придърпа нагоре. Беше останала почти сгушена върху дивана, който беше раиран от слънчевата светлина, както и цялата стая.

— Както виждате... Не върших кой знае какво... Впрочем аз никога не върша нищо!...

— Защо не съпроводихте брат си до Париж?

— Той не желае. Твърди, че присъствието на жена пречело, когато се върши работа...

— Никога ли не излизате от къщи?

— А, излизам, за да се поразходя из парка...

— И само толкова?

— Градината е три хектара... Достатъчно, за да си размърдам краката, нали?... Но седнете, господин комисар... Интересно ми е да ви видя тук тайно...

— Какво искате да кажете?

— Че брат ми доста ще се учуди, когато се върне... Той е по-ужасен и от майка... По-ужасен и от ревнив любовник!... Той именно бди над мен и можете да си представите колко сериозно се отнася към това си задължение...

— Аз предполагам, че вие искате да ви заключва, защото се страхувате от бандити...

— И това е вярно... Така съм свикнала със самотата, че накрая започнах да се страхувам от хората...

Мегре беше седнал в един дълбок фотьойл с възглавница и бе оставил бомбето си върху килима. Всеки път, когато Елзе го погледнеше, той извърщаше глава, защото не успяваше да свикне с нейния поглед.

Предишната вечер тя му се беше стопила само мистериозна. В полумрака, в който я беше видял почти величествена, тя му бе заприличала на героиня от екрана и срещата бе оставила у него спомена за известна театралност.

Сега той се опитваше да открие човешката страна у това същество, но имаше нещо друго, което го притесняваше: именно интимността на срещата им.

В парфюмираната стая — тя, излегнала се по пенъор, поклащайки пантофката на върха на босия си крак, и Мегре, мъж на средна възраст, с леко зачервено лице, оставил бомбето си на пода...

Не беше ли това подходяща литография за „Ла ви паризиен“?

Мегре пхна неловко лулата си в джоба, макар че не беше изсипал пепелта.

— С една дума, вие се отегчавате тук?

— Не... да... не знам... Ще изпушите ли една цигара?...

Тя му посочи кутия изискани цигари, която струваше 20,65 франка, и Мегре си спомни, че братът и сестрата живееха с двете хиляди франка на месец и че Карл беше принуден да ходи да получава парите си един час преди да плати наема и дължимото на доставчиците си.

— Много ли пушите?

— Една или две кутии на ден...

Тя му подаде изкусно гравирана запалка и въздъхна, издувайки гръдния си кош, от което деколтето ѝ се разтвори.

Комисарят обаче не бързаше да я съди. Той беше виждал сред посетителите на луксозните хотели пищни чужденки, които някой скромнен човек би взел за леки жени.

— Брат ви излезе снощи, така ли?

— Ами?... Аз не знам...

— Не сте ли се карали цялата вечер с него?...

Тя се усмихна и показа великолепните си зъби.

— Кой ви е казал такова нещо?... Той ли?... Ние се караме понякога, но прилично... Всъщност ето как стои въпросът. Снощи аз го упреквах, че ви посрещна лошо... Той е толкова нескопосан!... Още когато беше съвсем млад...

— Вие живеете в Дания ли?...

— Да, в един голям замък на брега на Балтийско море... Един доста тъжен замък, който се белееше сред сивкавата зеленина... Познавате ли тази страна?... Много е мрачна... И все пак е красиво...

Погледът ѝ натежа от носталгия. Тялото ѝ потрепера с копнеж.

— Ние бяхме богати... Родителите ни обаче бяха много строги, както повечето протестанти... Аз нямам отношение към религията... Но Карл все още е вярващ... Малко по-малко от баща си, който изгуби цялото си състояние, защото робуваше на скрупулите си... Карл и аз напуснахме страната...

— Преди три години ли?

— Да... Имайте предвид, че брат ми беше предопределен да стане висш сановник в двора... А сега е принуден да припечелва прехраната си, рисувайки тия ужасни проекти за тъкани... В Париж, във второстепенните, дори и в третостепенни хотели, където трябваше да отсядаме, той беше страшно нещастен... Навремето го беше учил

възпитателят на принца престолонаследник... А той предпочете да се погребее тук...

— И да погребее едновременно и вас.

— Да... Но аз съм свикнала... В замъка на родителите си също бях затворница... Отстраняваха всички момичета, които можеха да ми станат приятелки, под претекст, че били от твърде ниско потекло...

Изразът на лицето ѝ се смени неочаквано бързо.

— Нима вие смятате — попита тя, — че Карл действително е станал... как да ви кажа... ненормален?...

И тя се наведе, сякаш за да долови по-бързо отговора на комисаря.

— Вие се страхувате да не би?... — изненада се Мегре.

— Не съм казала такова нещо! Нищо не съм казала! Простете... Вие ме предразполагате да говоря... Не мога да си обясня защо изпитвам такова доверие към вас... Та...

— Той е понякога странен, така ли?

Тя повдигна вяло рамене, прехвърли крак през крак, после го свали и се изправи, показвайки за миг между полите на пеньоара си ивица бяла плът.

— Какво да ви кажа?... Сама не знам вече... След тази история с колата... Защо ще седне да убива той човек, когото не познава?...

— Вие сигурна ли сте, че никога не сте виждали Исак Голдберг?...

— Да... Така поне ми се струва.

— Никога ли не сте ходили двамата в Антверпен?...

— Спряхме там за една нощ на идване от Копенхаген, има вече три години оттогава... Но не, моят брат не е способен на такова нещо... Ако е станал малко по-странен, аз съм убедена, че това се дължи по-скоро на сполетялата го злополука, отколкото на разорението ни... Той беше красив... И сега е красив, когато сложи монокъла си... Но без него, сам разбирате, нали?... Представете ли си го да прегръща жена без парчето черно стъкло пред окото си?... Това втръчено око посред зачервената кожа...

Тя потрепера.

— Сигурно това е главната причина, поради която той се крие...

— Но фактически той вас крие!

— Какво значение има това?

— Вие сте пожертвувана...

— Такава е ролята на жената, и то главно на сестрата... Тук, във Франция, нещата не стоят точно така... У нас, също както и в Англия, семейството държи само на първородния син, който е продължител на рода...

Тя изведнъж стана нервна. Всмукваше дима по-начесто, по-дълбоко. Крачеше из стаята и ивиците светлина ту я заливаха, ту гаснеха.

— Не, Карл не може да убие човек. Тук има някакво недоразумение... Нали и вие сте го разбрали и затова сте го освободили?... Освен ако...

— Ако какво?...

— Вие все пак няма да признаете! Аз знам, че поради липса на доказателства понякога полицията пуска на свобода някой обвиняем, за да го изобличи по-сигурно след това... Това би било ужасно!...

Тя смачка цигарата си в порцелановата купа.

— Ако не бяхме избрали този злокобен кръстопът... Горкият Карл, който търсеше усамотение!... Но тук ние сме по-малко сами, господин комисар, отколкото в най-гъсто населения парижки квартал!... Заобиколени сме от тези хора, тия невъзможни и смешни дребни буржоа, които непрекъснато ни дебнат... Особено оная с бялото си боне сутрин и с кривия кок следобед... После гаражът малко по-нататък... Три групи, три лагера, бих казала, на еднакво разстояние един от друг...

— Поддържахте ли връзки с Мишонетови?

— Не! Мъжът идва веднъж за някаква застраховка. Карл го отпрати...

— А собственикът на гаража?

— Неговият крак никога не е стъпвал тук...

— Брат ви ли пожела да избяга в неделя сутринта?

Тя помълча известно време с наведена глава, с порозовели бузи.

— Не... — отвърна най-после с едва чута въздишка.

— Тогава вие ли?

— Да, аз... Още не бях обмислила. Щях да полудея при мисълта, че Карл е могъл да извърши престъпление... Предишната вечер ми се беше сторил тревожен... Тогава го принудих...

— Той не ви ли се закле, че е невинен?

— Закле ми се...

— Вие не му ли повярвахте?

— Не веднага.

— А сега?...

Тя се позабави, докато заговори, наблюдайки на всяка сричка:

— Аз смятам, че въпреки всички сполетели го нещастия Карл не е способен по свое убеждение да извърши някаква лоша постъпка... Но знаете ли, господин комисар... Той сигурно ще се върне скоро... Ако ви завари тук, господ знае какво ще си помисли...

Тя се усмихна въпреки всичко с леко кокетство, дори малко предизвикателно.

— Вие ще го защитите, нали?... Вие ще го измъкнете от тази история? Ще ви бъда толкова благодарна!...

Тя му подаде ръка, при което пенъарът ѝ за сетен път се разтвори.

— Довиждане, господин комисар...

Той си взе шапката и си излезе полуизвърнат към нея.

— Можете ли да заключите отново вратата, за да не забележи той нищо?

Няколко мига по-късно Мегре слизаше по стълбата, прекоси салона с разностилни мебели и излезе на обляната във вече топлещите слънчеви лъчи тераса.

По пътя бръмчаха автомобили. Желязната порта не изскърца, когато той я затвори.

Минавайки пред гаража, нечий насмешлив глас му подвигна:

— Я виж ти! Вас от нищо не ви е страх!

Беше господин Оскар, който добави, проташки засмян:

— Е, какво, решавате ли да влезете да пийнем по нещо? Господата от Прокуратурата вече си отидоха. Имате време!

Комисарят се подвоуми и се намръщи леко, защото един механик стържеше с пила парче стомана, захванато в менгеме.

— Десет литра! — извика един шофьор, спрял пред една от помпите. — Никой ли няма тук вътре?

Господин Мишоне, който беше още небръснат и не беше сложил колосаната си яка, стоеше сред малката си градинка и гледаше към шосето над желязната ограда.

— Най-после — възкликна господин Оскар, като видя, че Мегре е склонен да го последва. — Аз такива хора обичам, дето не си придават важност! Не като оня, аристократа, от Къщата на трите вдовици!...

V

ИЗОСТАВЕНАТА КОЛА

— Оттук, господин комисар!... У нас не е луксозно, нали?... Ние сме хора работници...

Той бутна вратата на къщата, разположена зад гаража, и двамата влязоха направо в една кухня, която сигурно служеше за столова, тъй като върху масата още стояха неприбрани приборите от сутрешната закуска.

Една жена, облечена в розов крепонен пеньоар, престана да търка медния кран на чешмата.

— Ела насам, кукло, да те представя на комисаря Мегре!... Жена ми, господин комисар!... Обърнете внимание, че тя може да си позволи да има прислужница... Но тогава няма да има какво да прави и ще скучае...

Тя не беше нито грозна, нито хубава. Около тридесетгодишна. Пеньоарът ѝ беше обикновен, не ѝ придаваше никакъв сексапил и тя стоеше неловко пред Мегре, очаквайки нареждания от мъжа си.

— Сервирай ни някакъв аперитив, върви!... Чаша касисов коняк от експортния ще пийнете ли, господин комисар?... Държете ли да ви поканя в салона?... Не?... Толкова по-добре! Аз не обичам да се превземам!... Така ли е, кукло?... Не!... Не от тези чаши!... От големите дай!

Той се облегна назад в стола си. Носеше розова риза, нямаше жилетка и пъкна ръце в колана си върху закръгления корем.

— Бива си я дамата от Трите вдовици, а?... Само да не споменаваме за нея пред жена ми... Между нас казано обаче, тя би била хубав подарък за всеки мъж... Само че край нея е брат ѝ... Той да не беше... Мрачният рицар, който само току я дебне... Наоколо хората разправят дори, че когато излизал само за час, я заключвал два пъти и правел същото всяка нощ... Смятате ли, че това са брат и сестра, а?... За ваше здраве!... Слушай, кукло, иди да кажеш на Жожо да не забрави да поправи камиона на оня тип от Ларди...

Мегре погледна към прозореца, защото чу моторен шум, който му напомни шума на малък ситроен, пет конски сили.

— Не е той, господин комисар!... Аз мога да си седя тук със затворени очи и да ви казвам какво става на шосето... Тая бричка... тя е на инженера от електростанцията... Очаквате, че нашият аристократ ще се върне?...

Един будилник, поставен върху етажерка, отбеляза единайсет часа. През отворената врата Мегре видя един коридор, където имаше закачен на стената телефон.

— Не желаете да пиете... Да се чукнем за вашата анкета!... Не намирате ли, че тази история е доста смешна?... Смяната на колите и главно да задигнат шестцилиндровата кола на оня досадник отсреща!... Защото той действително е досадник!... Кълна ви се, че ние съвсем сме си омръзнали като съседи! Доста ми беше весело, като ви гледам от вчера насам да вървите ту напред, ту назад и главно — като ви виждах как гледате хората накриво, сякаш подозирате всекиго... Отбележете, че аз имам един братовчед по женска линия, който също работеше в полицията... В бригадата за контрол на залаганията!... Той всеки следобед ходеше на конни състезания и най-забавното беше, че ми даваше ценни съвети за кого да заложа... За ваше здраве! Е, какво, кукло, всичко наред ли е?...

— Да...

Младата жена, която тъкмо влезе отвън, постоя за миг, чудейки се какво да прави.

— Ела! Чукни се с нас... Комисарят не е горделивец и няма да откаже да пие за твое здраве само защото косите ти са навити на ролки.

— Разрешавате ли да се обадя по телефона? — прекъсна го Мегре.

— Там е!... Завъртете ръчката... Ако искате Париж, ще ви свържат веднага...

Той потърси най-напред в указателя номера на фирмата „Дюма и Син“, фабрикантите на платове, от които Карл Андерсен трябваше да получи хонорара си.

Разговорът беше кратък. Касиерът, с когото го свързаха, потвърди, че Андерсен има да получава този ден две хиляди франка, но добави, че той не е идвал още на улица „Четвърти септември“.

Когато Мегре се върна в кухнята, господин Оскар си търкаше демонстративно ръцете.

— Знаете ли, предпочитам да ви призная, че цялата тази история ме забавлява... Защото естествено тия неща са ми познати!... Става някаква авария на кръстопътя... Тук живеем всичко на всичко три семейства. Естествено и тримата сме заподозрени!... Ами да! Не се правете на божа кравичка... Разбрах, че ме гледахте подозрително и че се двоумяхте дали да дойдете да пийнете с мен!... Три къщи!... Застрахователят има твърде тъпа физиономия, за да може да извърши престъпление!... Аристократът е човек, който вдъхва доверие... Следователно оставам аз, един бедняга бачкатор, който е успял да стане собственик, но не умее да води разговор... Бивш боксьор! Ако поискате сведения за мене от криминалната полиция, ще ви кажат, че са ме прибирали два-три пъти по време на хайки, защото ми доставяше удоволствие да отида да потанцувам ява на улица „Лап“, особено по времето, когато бях боксьор... Друг път пък разбих мутрата на един агент, който търсеше някак да ме натопи... За ваше здраве, господин комисар!...

— Благодаря.

— Няма да ми откажете!... Чаша експортен касис никога не е навредила никому... Разбирате ли, аз обичам да играя с открити карти... Вбесяваше ме, като ви гледах как обикаляте около гаража ми и ме поглеждате с недоверие... Така ли е, кукло?... Не ти ли го казах снощи?... Комисарят е там!... Е, добре, нека влезе!... Да претърси навсякъде!... Да ме пребърка! Но да признае след това, че действително съм чист и нямам нищо общо с тая история... От нея най-много ме интересуват колите... Защото в края на краищата това е афера за коли...

Единайсет и половина! Мегре стана.

— Ще се обадя още веднъж по телефона...

Загрижен, той поиска да го свържат със следствената полиция и нареди на един инспектор да разпрати отличителните белези на малкия ситроен на Андерсен до всички полицейски участъци и до граничните пунктове.

Господин Оскар беше изпил вече четири чаши, страните му бяха порозовели, очите му блестяха.

— Сигурен съм, че ще откажете да обядвате с нас телешко фрикасе... Освен това ние ядем в кухнята... Но както и да е! Чувам камиона на Гролюмо, който се връща от халите... Разрешавате ли, господин комисар?...

И излезе. Мегре остана сам с младата жена, която бъркаше с дървена лъжица в една тенджера.

— Весел съпруг имате!

— Да... Той е весел човек...

— И груб при случай, нали?

— Той не обича да му противоречат... Но иначе е добър човек...

— И пада малко женкар?

Тя не отговори.

— Бас давам, че той урежда луди гуляи от време на време...

— Като всички мъже...

Гласът ѝ прозвуча горчиво. Откъм гаража се чуваше ехото на някакъв разговор.

— Постави това там!... Добре! Да... Ще ти сменим задните гуми утре заран...

Господин Оскар се върна ликуващ. Личеше му, че е готов да запее, да лудее.

— Наистина, не искате ли да обядвате с нас, господин комисар?... Ще извадим бутилка отлежало вино от избата. Какво се пулиш така, Жермен?... О! Тия жени!... Никога не могат да запазят повече от два часа еднакво настроение...

— Аз трябва да отида в Авренвил! — каза Мегре.

— Искате ли да ви откарам с колата?... Ще стане за една минута...

— Благодаря... Предпочитам да вървя...

Навън слънцето доста беше затоплило въздуха и докато Мегре крачеше към Авренвил, една жълта пеперуда хвърчеше пред него.

На сто метра от странноприемницата той видя инспектор Люка, който идваше насреща му.

— Е, какво?

— Както вие предполагате!... Лекарят е извадил куршума... От карабина е...

— Нищо друго ли няма?

— Има още! Получиха се сведения от Париж... Исак Голдберг е пристигнал там с колата си, една голяма спортна минерва, с която обикновено пътувал и карал лично... Сигурно с тази кола е пристигнал сам от Париж до кръстопътя...

— Това ли е всичко?

— Очакват сведения от Белгийската обществена безопасност. Наетата за дълго време кола, на излизане от която беше убита госпожа Голдберг, заминала заедно с шофьора.

— А тялото?

— Откарали са го в Арпажон... Съдебният следовател е неспокоен... Препоръча ми да ви кажа да побързате... Страхува се главно да не би брюкселските и антверпенските вестници да разтръбят твърде нашироко случая...

Мегре започна да си тананика, влезе в странноприемницата и отиде да седне на своята маса.

— Телефон имате ли?

— Да! Но не работи между дванайсет и четиринайсет часа. Сега е дванайсет и половина...

Комисарят ядеше, без да говори, и Люка разбра, че е погълнат от мислите си. На няколко пъти следователят напразно се опитваше да подхване разговор.

Беше един от първите хубави пролетни дни. След като свърши обед, Мегре издърпа стола си в двора, подпря го до стената сред кокошки и патици и дремна половин час на слънце.

Точно в два часа обаче беше отново на крак и се хвана за телефона.

— Ало!... Криминалната полиция ли е?... Още ли не са открили малкия ситроен?...

Той се заразхожда из двора. Десет минути по-късно го повикаха по телефона. Беше Ке дез Орфевр.

— Комисарят Мегре?... Току-що ни се обадиха по телефона от Жьомон... Колата е там. Изоставена е срещу гарата... Предполагат, че пристигналият с нея е предпочел да мине границата пеш или с влак...

Мегре остави слушалката за миг и веднага поиска фирмата „Дюма и Син“. Уведомиха го, че Карл Андерсен все още не се е явил, за да си получи двете хиляди франка.

* * *

Когато към три часа Мегре мина заедно с Люка край гаража, господин Оскар се появи иззад една кола и рече весело:

— Всичко наред ли е, господин комисар?

Мегре само махна с ръка и продължи пътя си към Къщата на трите вдовици.

Вратите и прозорците на вилата на Мишонетови бяха затворени, но двамата полицаи отново видяха как пердето на прозореца на трапезарията се раздвижи леко.

Изглеждаше, че доброто настроение на собственика на гаража допринесе комисарят да смръщи още повече вежди и да запуши още по-нервно.

— Щом Андерсен избяга... — започна Люка с примирителен тон.

— Остани тук!

Мегре се промъкна, както сутринта, най-напред в парка на Къщата на трите вдовици, после в самата сграда. В салона вдъхна дълбоко въздух, огледа се бързо наоколо и забеляза воали от цигарен дим в ъглите.

Усещаше се прясна миризма на тютюнев дим.

Реакцията му бе инстинктивна. Мегре сложи ръка върху дръжката на револвера си, преди да тръгне по стълбището нагоре. Там долови музика от грамофон и позна мелодията на тангото, което беше пуснал сутринта.

Звукът идваше откъм стаята на Елзе. Когато той почука, грамофонът спря рязко.

— Кой е там?

— Комисарят...

Кратък смях.

— В такъв случай вие познавате маневрата за влизане в стаята ми... Аз не мога да ви отворя...

Шперцът послужи отново. Младата жена беше облечена. Носеше, както предишната вечер, същата черна рокля, която подчертаваше формите на тялото ѝ.

— Вие ли поперчихте на брат ми да се върне?

— Не! Аз не съм го виждал оттогава.

— Значи сигурно сметката му при Дюма не е била готова. Понякога се случва да отиде повторно следобеда...

— Брат ви се е опитал да премине белгийската граница!... Всичко ме кара да предполагам, че е успял...

Тя го погледна слисана, и невярваща.

— Карл?

— Да.

— Искате да ме изпитате, нали?

— Умеете ли да карате?

— Да карам какво?

— Кола.

— Не! Брат ми не пожела да ме научи.

Мегре не беше извадил лулата от устата си. Шапката му беше на главата.

— Излизали ли сте от тази стая?

— Аз?

Тя се разсмя. Един искрен брилянтен смях. И сега повече от всеки друг път от нея струеше онова, което американските кинематографисти наричат „сексапил“.

Защото една жена може да бъде красива и да не бъде привлекателна. Други, с по-непривлекателни черти, възбуждат желание или сантиментална носталгия.

Елзе предизвикваше и двете. Тя беше едновременно жена и дете. Атмосферата около нея беше сладострастна. И въпреки това, когато погледнеше някого в очите, той оставаше изненадан от ясните ѝ зеници на малко момиченце.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Само преди по-малко от половин час някой е пушил долу в салона на партера.

— Кой?

— Това и аз ви питам.

— И откъде накъде смятате, че аз мога да го знам?

— Тази сутрин грамофонът беше долу.

— Това не е възможно!... Откъде накъде смятате, че... слушайте!... Господин комисар!... Надявам се, че не ме подозирате в нищо? Изглеждате някак странен... Къде е Карл?...

— Повтарям ви, че е минал границата.

— Това не е вярно! Не е възможно! Защо би го направил?... Още повече, че той никога не би ме оставил сама тук!... Това е лудост!... Какво ще правя аз сама без никого тук?...

Объркващо положение. Без преход, без големи жестове, без да повишава глас, тя изведнъж стана трогателна. Това се дължеше на погледа ѝ, в който се четеше необяснимо вълнение. Израз на объркване, на гореща молба.

— Кажете ми истината, господин комисар!... Карл няма никаква вина, нали?... Ако има, това означава, че е полудял!... Не мога да повярвам такова нещо!... Страх ме е... В неговия род...

— Има луди?

Тя извърна глава.

— Да... Дядо му... Той умря от криза на лудост... Една от лелите му живее затворена... Но той не е!... Не! Аз го познавам...

— Не сте ли закувала?...

Тя потрепера, огледа се наоколо и отвърна учудено:

— Не!

— И нима не сте гладна?... Три часът е.

— Мисля, че съм гладна, да...

— В такъв случай вървете да обядвате... Няма смисъл да продължавате да стоите заключена... Брат ви няма да се върне...

— Това не е вярно!... Той ще се върне!... Не е възможно да ме остави сама...

— Елате...

Мегре беше вече в коридора... Веждите му бяха смръщени. Пушеше непрекъснато. Не изпускаше младата жена от погледа си.

Тя го докосна, минавайки край него, но той остана безчувствен. Долу тя му се стори по-объркана.

— Винаги Карл ми е сервирал... Аз дори не знам има ли нещо за ядене...

Все пак в кухнята се намери една консервена кутия кондензирано мляко и една франзела.

— Не мога... Много съм нервна... Оставете ме!... Или по-скоро, не! Не ме оставяйте сама!... Тази ужасна къща, която никога не съм обичала... Какво е онова там?

През остъклената врата тя сочеше в една от алеите на парка някакво свито на кълбо животно. Една най-обикновена котка!

— Ужасявам се от всякакви животни! Ужасявам се от живота на село! Непрекъснато шумове, прашчене, които ме карат да подскачам от страх... Нощем, всяка нощ някъде наблизно един бухал буха ужасно...

Вратите явно също я плашеха, защото тя ги гледаше, сякаш очакваше отвсякъде да изникне враг.

— Няма да спя сама тук... Не искам!

— Имате ли телефон?

— Не!... Брат ми смяташе да прокара... Но това е твърде скъпо за нас... Представяте ли си?... Да живееш в такава просторна къща с не знам колко хектара парк и да не можеш да си прокараш телефон, нито пък електричество, нито пък да имаш пари да наемеш чистачка за грубата работа!... Типично за Карл!... Също като баща си!...

И съвсем неочаквано тя се разсмя. Смехът ѝ беше нервен.

Беше тягостно, защото тя не успяваше да си възвърне хладнокръвието и докато гърдите ѝ продължаваха да се тресат от смях, очите ѝ горяха от тревога.

— Какво има?... Какво смешно видяхте?...

— Нищо! Не бива да ми се сърдите... Помислих си за нашето детство, за възпитателя на Карл, за нашия замък там, с цялата прислуга, за визитите, които правехме, за каретите с по четири коня... А тук!...

Тя събори кутията с мляко и отиде да прилепи челото си към стъклото на големия френски прозорец, вперила поглед в обляната от слънце площадка пред вратата.

— Ще се разпоредя да ви осигурят пазач за тази вечер...

— Да, точно така... Не! Не искам пазач... Искам да дойдете вие лично, господин комисар!... В противен случай ще ме е страх...

Смееше ли се тя? Плачеше ли? Дишаше тежко. Цялото ѝ тяло трепереше от главата до краката.

Човек можеше да си помисли, че тя се подиграва на някого. Можеше да предположи обаче също така, че всеки миг ще изпадне в нервна криза.

— Не ме оставяйте сама...

— Аз трябва да си върша работата.

— Но щом като Карл е избягал!...

— Вие смятате, че той е виновен ли?

— Не знам! Вече не знам... Ако е избягал...

— Искате ли да ви заключат отново в Стаята ви?

— Не! Искам, ако е възможно, да се махна утре заран от тази къща, от този кръстопът... Искам да замина за Париж, където улиците са пълни с хора, където блика живот... Животът на село ме плаши... Не знам...

И неочаквано:

— Ще арестуват ли Карл в Белгия?

— Ще изпратят заповед за екстрадирането му.

— Това е ужасно!... Като си помисля, че само преди три дни...

Тя хвана главата си с двете ръце и разроши русите си коси.

Мегре стоеше на прага.

— До скоро виждане, госпожице.

Той се отдалечи с облекчение и същевременно съжаляваше, че се е отделил от нея. Люка вървеше напред-назад по шосето.

— Нещо ново?

— Нищо!... Застрахователят дойде да ме пита дали ще му дадат скоро кола.

Господин Мишоне беше предпочел да се обърне към Люка вместо към Мегре. Двамата мъже го забелязаха как ги дебне от градинката пред къщата си.

— Няма ли си работа тоя тип?

— Твърди, че не можел да обикаля клиентите си по селата без кола... Говори, че щял да ни иска обезщетение...

Една кола с цяло семейство екскурзианти и друга камионетка бяха спрели пред помпите за бензин.

— Поне собственикът на гаража не се претрепва от работа! — подхвърли инспекторът. — Изглежда, че печели колкото си иска... Клиентите му се точат и денем, и нощем...

— Имаш ли тютюн?

Отскоро появилото се слънце, което грееше косо над полето, изненадваше, уморяваше и Мегре промърмори, като бършеше челото си:

— Ще дремна един час... Пък довечера ще видим...

Когато минаваше пред гаража, господин Оскар го повика:

— Ще пийнем ли по една, господин комисар?... Ей така... На крак!...

— По-късно!

По шумните викове, които идваха откъм каменната къща, можеше да се предположи, че Мишоне се кара с жена си.

VI

НОЩТА НА ОТСЪСТВУВАЩИТЕ

Беше пет часът следобед, когато Люка събуди Мегре и му подаде телеграма от Белгийската обществена безопасност.

Исак Голдберг наблюдаван от много месеци, защото разходите му не отговаряха на начина му на живот стоп заподозрян че се занимава главно с прехвърляне на крадени бижута стоп няма доказателства стоп заминаването за Франция съвпада с кражбата на бижута за два милиона извършена в Лондон преди петнайсет дни стоп анонимно писмо твърди, че бижутата се намират в Антверпен стоп там са видени двама международни крадци прахосващи големи суми стоп предполагаме че Голдберг е откупил от тях бижута и е пристигнал във Франция, за да ги препродаде стоп искайте описание на скъпоценностите от Скотланд ярд.

Все още сънен, Мегре пхна хартията в джоба си и попита:

— Друго нищо ли няма?

— Не. Продължих да наблюдавам кръстопътя. Видях собственика на гаража много издокаран и го попитах къде отива. Казват, че той имал навика да вечеря с жена си в Париж веднъж седмично и да отива след това на театър. В тези случаи се връща едва на другия ден, защото спят там на хотел...

— Той замина ли?

— Сега вече трябва да е заминал, да!

— Попита ли го в кой ресторант ще вечерят?

— В „Охлюва“, на улица „Ла Бастий“. След това отиват в театър „Амбигю“. Нощуват в хотел „Рамбюто“, улица „Риволи“.

— Всичко съвсем точно! — изръмжа Мегре и прекара гребена през косата си.

— Застрахователят ми съобщи чрез жена си, че искал да приказва с вас, или по-точно да си поговорите, за да си послужи с неговия език.

— Това ли е всичко?

Мегре влезе в кухнята, където жената на собственика на странноприемницата приготвяваше блюдата за вечеря. Поръча си една пръстена паница с печена кайма, отрязва си голямо парче хляб и се разпореди:

— Половинка бяло, моля...

— Няма ли да изчакате вечерята?

Той захапа, без да отговори, огромния си сандвич.

Инспекторът го наблюдаваше. Личеше му, че има желание да говори.

— Вие очаквате да се случи нещо важно тази нощ, нали?

— Хм!...

Но защо да отрича? Тази вечеря на крак не показваше ли, че той се подготвя психологически за предстояща битка?

— Размишлявах преди малко. Опитвах се да сложа ред в мислите си. Не е лесно...

Мегре го гледаше спокойно, докато челюстите му продължаваха да действуват.

— Все още девойката ме смущава най-много. Ту ми се струва, че цялото й обкръжение — собственикът на гаража, застрахователят и датчанинът — са виновни, само тя не. Ту съм готов да се закълна в обратното, да твърдя, че тя е единственият зъл дух в тази история...

Зениците на комисаря блеснаха весело, сякаш казваха:

„Продължавай в тоя дух!“

— В някои моменти тя действително прилича на девойка от аристократическите среди... В други обаче ми напомня времето, когато работех в Нравствения отдел... Разбирате ме какво искам да кажа... Всяка от тия моми може да ви разкаже най-невероятната история с най-неподправена самоувереност! А подробностите са толкова вълнуващи, че е невероятно да е могла да ги измисли... И човек се хваща на въдицата!... После откриваш под възглавницата й някой стар роман и виждаш, че тя е взела оттам всички подробности на

своя разказ... Жени, които лъжат така, както дишат. И накрая сигурно започват сами да вярват на лъжите си!...

— Това ли е всичко?

— Смятате, че се лъжа ли?

— Нямам представа!

— Отбележете обаче, че аз не мисля все така и че най-често ме притеснява Андерсен... Представете си човек като него, културен, от потекло, интелигентен, който става водач на банда...

— Ще го видим тази вечер!

— Него ли?... Но щом като е минал границата...

— Хм!

— Вие мислите, че?...

— Че случаят е най-малко десет пъти по-сложен, отколкото ти си го представяш... И че е по-разумно, за да не се обърка човек, да запомни само някои най-важни обстоятелства.

— Точно така! Например, че господин Мишоне пръв бе подал жалба и че ме кани да отида при него тази вечер...

— Точно тази вечер, когато собственикът на гаража е в Париж... *Всичко е прекалено демонстративно!*...

Минервата на Голдберг е изчезнала. Запомни добре и това! И тъй като няма много такива коли във Франция, не е лесно да я скрият...

— Вие смятате, че господин Оскар?...

— Спокойно!... Стига ти, щом това ти доставя удоволствие, да размишляваш над тези три въпроса...

— Но Елзе?...

— Пак ли?

И като си бършеше устата, Мегре тръгна към шосето. Четвърт час по-късно той позвъни на вратата на вилата на Мишонетови, където го посрещна киселата физиономия на съпругата.

— Мъжът ми ви чака горе!

— Много любезно от негова страна...

Тя не усети иронията в думите му и поведе комисаря по стълбите нагоре. Господин Мишоне беше в спалнята си, близо до прозореца, чиито щори бяха спуснати. Седнал в един фотьойл в стил Волтер, той беше загърнал краката си с едно карирано одеяло и попита с нападателен глас:

— И така, кога ще ми върнат колата?... Нима вие смятате, че е много умно да лишавате човек от средството му за препитание?... А през същото това време вие ухажвате съседката, или си пиете аперитива със собственика на гаража!... Добра полиция си имаме! Говоря ви така, както го чувствавам, господин комисар! Да, бива си я!... Хич не я е зор за убиеца! На нея ѝ дай да трови живота на честните хора!... Аз имам кола... Моя ли е тя, или не е?... Питам ви, вас питам! Отговорете!... Моя ли е?... Добре! С какво право я държите заключена?...

— Болен ли сте? — попита го спокойно Мегре, като погледна одеялото, с което бяха завити краката на застрахователя.

— Ако не съм, ще се разболея! Нервирам се! А мене ме удря в краката... Имам криза от подагра!... Сега ще ми се наложи да остана в този фотьойл две или три нощи, без да мигна... Ако накарах да ви извикат, то е, за да ви кажа следното: виждате в какво състояние съм! Ясно е, че съм негоден за работа, особено без кола. Това е всичко... Ще дадете свидетелски показания, когато поискам от съда обезщетение... Бъдете здрав, господине!...

Той изрече всичко с прекалената дързост на прост човек, сигурен в правото си. Госпожа Мишоне добави:

— Само че, докато вие обикаляте около нас и ни дебнете, убиецът си се разхожда свободен!... Това е то вашето правосъдие!... Нападай бедните, уважавай големците!...

— Това ли е всичко, което имахте да ми кажете.

Господин Мишоне се смъкна по-надолу във фотьойла си, като гледаше ожесточено. Жена му тръгна към вратата.

Подредбата на къщата съответствуваше на фасадата: серийни мебели, хубаво излъскани, съвсем чисти, заковани на мястото си, сякаш никога не ги ползуват.

В коридора Мегре се спря пред един телефонен апарат, стар модел, окачен на стената. И в присъствието на възмутената госпожа Мишоне завъртя ръчката.

— Тук криминалната полиция, госпожице! Можете ли да ми кажете дали сте свързвали някого този следобед с Кръстопътя на трите вдовици?... Казвате, че сте свързвали два номера, гаража и дома на Мишонетови?... Добре!... Е, и?... Гаражът се е свързал с Париж към

един часа и след това към пет часа? А другият пост?... Само един разговор... С Париж?... В пет часа и пет минути?... Благодаря ви.

Той погледна госпожа Мишоне с хитри искрици в очите и се поклони.

— Желая ви лека нощ, госпожо.

Отвори спокойно, като постоянен посетител, желязната порта на Къщата на трите вдовици, заобиколи сградата и се изкачи на първия етаж.

Силно възбудена, Елзе Андерсен тръгна насреща му.

— Моля да ме извините, задето ви притиснах, господин комисар! Сигурно ще сметнете, че прекалявам... Но аз много съм възбудена... Страх ме е, без да знам защо... След нашия разговор преди няколко часа ми се струва, че единствено вие можете да ме спасите от някакво надвиснало нещастие... Сега вие сам познавате не по-зле от мен този зловещ кръстопът, тези три къщи, които сякаш взаимно се заплашват... Вярвате ли на предчувствия? Аз вярвам, като всички жени... Усещам, че тази нощ ще се случи някаква драма...

— И ме молите отново да ви пазя?

— Прекалявам, нали?... Но няма съм виновна, че ме е страх?...

Погледът на Мегре се беше спрял върху една картина, представяща снежен пейзаж, която висеше накриво. Миг след това обаче комисарят се извърна към младата жена, която очакваше отговора му.

— Не се ли страхувате, че ще ви излезе лошо име?

— Нима това има някакво значение, когато човек го е страх?

— В такъв случай ще се върна след един час... Имам да дам някои разпореждания...

— Наистина ли?... Ще се върнете?... Обещавате?... Освен това имам да ви кажа още цял куп неща, които изплуваха в спомените ми малко по малко...

— Във връзка с нашия случай ли?...

— Във връзка с моя брат... Но това сигурно няма никакво значение... Ще ви кажа! Спомням си например, че след самолетната катастрофа, която той преживя, лекуващият го лекар каза на баща ми, че отговарял за физическото здраве на ранения, но не и за психическото му състояние... Никога не съм се замисляла над тази фраза... Има и някои други подробности... Това му желание да живее

далеч от града, да се крие... Ще ви разкажа за всичко това, когато се върнете...

И тя му се усмихна с благодарност, примесена все още с лека тревога.

* * *

Минавайки покрай каменната вила, Мегре погледна машинално към прозореца на първия етаж, който се очертаваше светложълт в мрака. Върху осветената отвътре щора се виждаше силуетът на господин Мишоне, седнал в своя фотьойл.

В странноприемницата комисарят даде няколко разпореждания на Люка без никакви обяснения.

— Извикай пет-шестима инспектори, които да дежурят около кръстопътя. Ще се осведомяваш час след час по телефона в „Охлюва“, после в театъра, после в хотела дали господин Оскар е все още в Париж... Да се проследяват всички, които излизат от трите къщи...

— Вие къде ще бъдете?

— У Андерсенови.

— Смятате, че?...

— Нищо не смятам, драги! До скоро виждане или до утре заран!

Вече беше нощ. Запътил се към шосето, комисарят провери пълнителя на револвера си и се увери, че има в кесията си тютюн.

Зад прозореца на Мишонетови все още се виждаха сянката на фотьойла и профильт с мустаците на застрахователя.

Елзе Андерсен беше сменила кадифената си черна рокля със сутрешния пеньоар и Мегре я завари излегнала се на дивана, пушейки цигара, по-спокойна, отколкото последния път, но със сбръчкано от размисъл чело.

— Ако знаете колко се радвам, като ви виждам тук, господин комисар!... Има хора, които вдъхват доверие още от пръв поглед... Само че се срещат рядко!... Аз поне съм срещала малцина, към които да почувствувам симпатия... Можете да пушите спокойно...

— Вечеряхте ли?...

— Не съм гладна... Не знам вече от какво живея... От четири дни насам, точно след това ужасно откриване на трупа в колата, все

мисля, мисля... Мъча се да си съставя собствено мнение, да разбере...

— И стигате до заключението, че брат ви е виновникът?

— Не... Не искам да обвинявам Карл... Още повече че дори и да е виновен в точния смисъл на думата, той може да го е сторил само в пристъп на лудост... Избрахте да седнете на най-неудобния фотьойл... Ако искате да си полегнете, има походно легло в съседната стая...

Тя беше спокойна и същевременно трескава. Едно външно спокойствие, съзнателно наложено с усилие. Една трескавост, която се проявяваше в даден миг.

— В тази къща някога вече се е разиграла драма, нали така. Карл ми е споменавал за това уклончиво... Страхува се да не ме разстрои... Той все се отнася към мен като към малко момиче...

Тя наведе с гъвкаво движение цялото си тяло, за да изтърси пепелта от цигарата си в порцелановата купа върху еднокраката кръгла масичка. Пеньоарът ѝ се разтвори както сутринта. За миг се откри едната ѝ гърда, малка и закръглена. Беше като светкавица. Въпреки това Мегре успя да забележи някакъв белег, което го накара да смръщи вежди.

— Вие сте била ранявана някога?

— Какво искате да кажете?

Тя се изчерви. Загърна инстинктивно пеньоара над гърдите си.

— Имате белег на дясната гърда...

Смущението ѝ беше неописуемо.

— Извинете ме... — каза тя. — Тук съм навикнала да живея много леко облечена... Не предполагам, че... А що се отнася до белега... Ето на! Още една подробност, която ми хрумна изведнъж... Но това сигурно е съвпадение... Когато бяхме още малки деца, Карл и аз играехме в парка на замъка и аз си спомням, че веднъж Карл получи подарък от Дядо Мраз една карабина... Сигурно беше четиринайсетгодишен тогава... Смешно, ще кажете вие... Отначало той стреляше в мишена... После, след едно посещение в цирка, реши да си поиграе на Вилхелм Тел... Аз държах по един картон във всяка ръка... Първият куршум ме улучи в гърдата...

Мегре се изправи. Тръгна към дивана с толкова непроницаемо лице, че тя го гледаше как се приближава с такова безпокойство, че стискаше пеньоара си с две ръце.

Но той не гледаше нея. Беше вперил поглед в стената, над кушетката ѝ, там, където снежният пейзаж сега висеше точно хоризонтално.

Той отмести с бавно движение рамката и разкри една кухня в стената, нито голяма, нито дълбока, образувана само от две извадени тухли.

В нея имаше един зареден с шест куршума автоматичен револвер, кутия за патрони, един ключ и шишенце веронал.

Елзе го проследи с поглед, но почти не се смути. Съвсем слаба розовинка върху бузите. Малко повече блясък в зениците.

— Аз и без това щях да ви покажа това скривалище след малко, господин комисар...

— Наистина ли?

Докато говореше, той пъкна револвера в джоба си, отбеляза, че половината от хапчетата веронал липсват от тубата, отправи се към вратата и изпробва в ключалката ключа, който влезе съвсем лесно.

Младата жена се изправи. Не се стараеше вече да прикрива гърдите си. Заговори с резки движения.

— Това, което току-що намерихте, е потвърждение на онова, което вече ви казах... Но вие трябва да ме разберете... Нима можех да обвиня брат си?... Ако ви бях признала още при първото ви посещение, че отдавна вече го смятам за луд, вие щяхте да приемете държането ми като скандално... Но, така или иначе, това е истината...

Чуждият ѝ акцент, който личеше повече, когато тя говореше пламенно, подчертаваше и при най-малката фраза чуждестранния ѝ произход.

— Ами този револвер?...

— Как да ви обясня?... Когато напуснахме Дания, ние бяхме разорени... Брат ми обаче беше убеден, че със своята култура ще успее да си създаде блестящо положение в Париж... Но не успя... От това състоянието му стана още по-обезпокояващо... Когато реши да ни погребее тук, аз разбрах, че болестта му сериозно е напреднала... Особено когато настоя да ме заключва всяка нощ в стаята ми, защото някой враг можел да ме нападне!... Представете си положението ми, затворена сред тези четири стени, без да мога да изляза оттук в случай на пожар например или на каквото и да било друго нещастие!... Въобще не можех да заспя!... Беше ме страх като в мазе...

Един ден, когато той беше в Париж, повиках един ключар, който ми направи ключ от стаята... За целта, тъй като бях заключена, трябваше да мина през прозореца...

Така си осигурих възможност да излизам... Но това не беше достатъчно! Имаше дни, в които Карл почти изпаднаше в умопомрачение; често говореше, че предпочитал да убие и двама ни, вместо да претърпим пълен провал...

По време на едно друго пътуване на брат ми в Париж си купих револвер от Арпажон. И понеже спях лошо, се снабдих с веронал...

Виждате колко просто е всичко!... Той е мнителен... Никой не е по-мнителен от човек с помрачен мозък, който все пак е достатъчно бистър, за да може сам да си дава сметка за това... Една нощ си направих това малко скривалище...

— Това ли е всичко?

Тя се изненада от грубостта на въпроса му.

— Нима не ми вярвате?

Той не отвърна нищо, тръгна към прозореца, отвори го, отмести щорите и отвън го заля свежият нощен въздух.

Шосето под него приличаше на мастилена ивица, която проблясваше от минаващите коли. Фаровете се забелязваха много отдалеч, може би на около десет километра. После сякаш изведнъж премина циклон, стана силно течение, чу се бръмчене на мотор и една малка червена светлинка се отдалечи.

Помпите за бензин бяха осветени. Във вилата на Мишонетови имаше само една светлина, на първия етаж, където все така се виждаше като на екран тъмният силует на фотьойла и на застрахователя зад млечнобелите щори.

— Затворете прозореца, господин комисар!

Той се извърна. Видя, че Елзе трепереше цялата, свила се в пеньоара си.

— Сега разбирате ли защо съм неспокойна?... Вие ме принудихте да ви кажа всичко... И въпреки това за нищо на света не бих желала да се случи някакво нещастие на Карл!... Той често ми е повтарял, че ще умрем заедно...

— Моля ви да млъкнете!

Той дебнеше шумовете на нощта. За целта придърпа фотьойла си до прозореца и опря крака върху перваза.

— Но нали ви казах, че ми е студено...

— Завийте се!

— Не ми ли вярвате?...

— Тихо, по дяволите!

И той започна да пуши. Отдалече се чуваха слабите шумове от някаква ферма, мучеше крава. Движеха се неясни сенки. В гаража, напротив, се удряха стоманени предмети, после неочаквано се разнесе шумът от вибрирането на електрическият мотор за лепене на гуми.

— А аз толкова ви имах доверие!... Пък то...

— Ще млъкнете ли най-после или не?

Той беше забелязал зад едно дърво на шосето близо до къщата една сянка, сигурно беше някой от инспекторите, които той бе заръчал да дойдат.

— Гладна съм...

Той се обърна ядосан и погледна в лицето младата жена, която имаше съвсем жалък вид.

— Идете да си потърсите нещо за ядене!

— Не смея да сляза... Страх ме е...

Той вдигна рамене, увери се, че навън всичко беше спокойно, и неочаквано реши да слезе на партера. Познаваше кухнята. Край печката имаше останало парче студено месо, хляб и начената бутилка с бира.

Той качи всичко горе и остави яденето върху еднокраката кръгла масичка, близо до купата за цигари.

— Вие сте лош към мене, господин комисар...

Тя толкова много приличаше на малко момиченце! Имаше вид сякаш ей сега ще избухне в ридания!

— Нямам време да бъда лош или любезен... Яжте!

— Вие не сте ли гладен?... Сърдите ми се, задето ви казах истината ли?

Ала той вече й беше обърнал гръб и гледаше навън през прозореца. Госпожа Мишоне зад щорите тъкмо се беше навела над мъжа си и навярно му даваше да изпие някакъв сироп, защото държеше лъжичка пред лицето му.

Елзе взе парче студено телешко месо с края на пръстите си. Изгриза го с удоволствие. После си наля чаша бира.

— Не е хубава!... — заяви тя и усети, че ѝ се повдига. — Но защо не затворите най-последно този прозорец?... Страх ме е... Няма ли милост?...

Той затвори рязко прозореца с досада и изгледа Елзе от главата до краката като човек, готов да се разсърди.

Точно в този миг видя как тя пребледня, сините ѝ зеници се замъглиха, едната ѝ ръка се протегна, за да търси опора. Той едва успя да се хвърли към нея и да прокара ръка зад кръста ѝ, който се преве назад.

Мегре я пусна бавно да се смъкне на пода, повдигна клепачите, за да види очите ѝ, хвана с другата ръка изпразнената чаша за бира, подуши я и усети остра миризма.

Върху малката масичка имаше лъжичка за кафе. Той я използва, за да разтвори зъбите на Елзе. После, без да се двоуми, напъха лъжичката навътре в устата ѝ, допирайки я силно в дъното на гърлото и към небцето.

Лицето ѝ се сгърчи няколко пъти. Гръдният ѝ кош се издигаше от спазми. Елзе лежеше просната на килима. Струйка вода се стичаше от клепките ѝ. В момента, когато главата ѝ се наведе на една страна, тя се разтърси цялата.

Благодарение на контракцията, предизвикана от лъжичката, стомахът ѝ се освободи. Малко жълтеникава течност изтече по пода, а няколко капки покапаха по пенъора ѝ.

Мегре донесе една голяма кана за вода от тоалетната и намокри лицето ѝ.

Не преставаше да се обръща с нетърпение към прозореца.

А тя все още не можеше да дойде на себе си. Само стенеше слабо. Най-последно повдигна глава.

Сетне се изправи, смутена, все още олюляваща се, и видя изцапания килим, лъжичката, чашата за бира.

Тогава тя изхлипа, хванала главата си с ръце.

— Сега видяхте ли, че имам основание да се страхувам?... Те се опитаха да ме отровят. А вие не искахте да ми вярвате!... Вие...

Тя подскочи едновременно с Мегре.

И двамата останаха неподвижни за миг, напрегнали слух.

Беше се разнесъл изстрел някъде близо до къщата, сигурно в градината. Изстрелът бе последван от дрезгав вик.

А откъм шосето се разнесе продължително остро изсвирване. Разтичаха се хора. Някой блъскаше желязната порта. Мегре видя през прозореца фенерчетата на своите инспектори, които претърсваха мрака. Само на сто метра беше прозорецът на Мишонетови и госпожа Мишоне тъкмо оправяше една възглавница зад главата на мъжа си...

Комисарят отвори вратата. Чуваше шум в партера. Люка го викаше:

— Шефе!

— Кой е?

— Карл Андерсен... Не е умрял... Бихте ли слезли?...

Мегре се извърна, видя Елзе седнала на края на дивана си, опряла лакти на коленете и брадичка на двете си ръце, тя гледаше право пред себе си със стиснати зъби, докато снагата ѝ потреперваше конвулсивно.

VII

ДВЕТЕ РАНИ

Пренесоха Карл Андерсен в стаята му. Един инспектор ги следваше, носейки лампата от партера. Раненият не хъркаше, не се движеше. Само когато го положиха върху леглото му и Мегре се наведе над него, видя, че клепачите му са полуотворени.

Андерсен го позна, сякаш се поуспокои и промълви, протягайки ръка към комисаря:

— Елзе?...

Елзе стоеше на прага на стаята, със сини кръгове под очите, застинала в неспокойно очакване.

Гледката беше впечатляваща. Карл беше изгубил черния си монокъл и редом със здравото му око, което гледаше трескаво, стъкленото око беше все така изкуствено втренчено.

Газеното осветление придаваше на обстановката някаква мистериозност. Отвън се чуваха полицаите, които претърсваха парка и ровеха в едрия пясък.

Колкото до Елзе, тя едва се осмели да се приближи до брат си, съвсем скована, но Мегре ѝ заповяда да влезе.

— Смятам, че е засегнат много зле! — рече полугласно Люка.

Тя навярно чу. Погледна го, поколеба се да се приближи повече до Карл, който я изпиваше с поглед и се мъчеше да се изправи в леглото.

Тогава тя избухна в ридания и побягна вън от стаята, върна се в своята и се хвърли разтреперана върху дивана.

Мегре даде знак на инспектора да я наблюдава, а той се зае с ранения и му съблече ловко сакото и жилетката като човек, навикнал да върши подобни неща.

— Не се страхувайте... Отидоха за лекар... Елзе е в стаята си.

Андерсен мълчеше, сякаш смазан от необяснимо безпокойство.

Гледаше около себе си с израз на човек, който се мъчи да разкрие някаква загадка, да разбули тежка тайна.

— Ще ви разпитам малко по-късно... Но...

Комисарят се беше навел над разголения гръб на датчанина и смръщи вежди.

— Вие сте улучен от два куршума... Тази рана на гърба ви съвсем не е толкова прясна...

Впрочем тя беше ужасна! Едно парче от десетина сантиметра кожа въобще липсваше. Плътта беше направо накълцана, обгоряла, подпухнала и по нея бяха залепнали корички засъхнала кръв. Тази рана не кървеше вече, което доказваше, че е нанесена преди няколко часа.

Напротив, един куршум съвсем наскоро беше смазал лявата му плешка и докато промиваше раната, Мегре успя да извади обезформеното парче олово.

Не беше куршум от револвер, а от карабина, както онзи, с който бяха убили госпожа Голдберг.

— Къде е Елзе? — промълви раненият, който бе успял да се въздържи да не разкриви лицето си от болката.

— В стаята си е... не се движете... Успяхте ли да видите последния си нападател?

— Не...

— А първия?... Къде се случи това?...

Лицето на Андерсен се смръщи. Той отвори уста, за да проговори, но се отказа, уморен, докато лявата му ръка се опита с едва доловимо движение да обясни, че няма повече сили да говори.

* * *

— Вашето заключение, господин докторе?...

Ужасно беше да се живее в този полумрак. В къщата имаше само две газени лампи: едната, която беше в стаята на ранения, а другата — при Елзе.

Долу бяха запалили свещ, която не осветяваше дори и една четвърт от салона.

— Ако няма непредвидени усложнения, той ще се справи с раните... По-страшна е първата рана... Сигурно е нанесена в началото на следобеда или към обяд... С куршум от броунинг, изстрелян от упор

в гърба му. Съвсем от упор!... Питам се дори, дали цевта на оръжието не е била опряна о кожата... Жертвата е направила погрешно движение... Куршумът се е извил и е засегнал почти единствено ребрата... Синините на рамото, на мишницата, издрасканите места по ръцете и по коленете също са оттогава...

— А другият куршум?...

— Плешката е смазана. Трябва още утре да го види хирург... Мога да ви дам адреса на една клиника в Париж... Има и местна болница, но ако раненият има средства, препоръчвам ви да се обърнете към парижкия лекар...

— Могъл ли е да се движи след първата злополука?

— Вероятно... Тъй като никой важен орган не е бил засегнат, всичко е било само въпрос на воля, на енергия... Страх ме е само, че рамото му може да остане завинаги схванато.

В парка инспекторите не бяха открили нищо, но така се бяха разположили, че още на разсъмване образуваха плътна хайка.

Няколко мига по-късно Мегре се върна в стаята на Андерсен, който явно изпита облекчение, като го видя.

— Елзе?...

— В стаята си е, казах ви го вече два пъти.

— Защо?

И все това болезнено безпокойство, което прозираше в погледа на датчанина, в сгърчването на лицето му.

— Знаете ли дали имате врагове?

— Не.

— Не се вълнувайте... Разкажете ми само къде и как ви улучи първият куршум... Спокойно... Щадете се...

— Отивах при „Дюма и Син“...

— Въобще не сте влизали там...

— Искрах!... На влизане в Орлеан един мъж ми даде знак да спра колата...

Той помоли да му дадат да пие, погълна цяла чаша вода и продължи, гледайки към тавана:

— Каза ми, че бил от полицията. Дори показва някаква карта, която аз въобще не погледнах. Заповяда ми да прекося Париж и да изляза на пътя за Компьен, като твърдеше, че трябвало да ме срещне с някакъв свидетел.

— Как изглеждаше той?...

— Едър, с мека сива шапка на главата. Малко преди Компиеен главното шосе прекосява една гора... На един завой усетих удар в гърба... Нечия ръка хвана волана, който аз държах, и ме изтика във колата... Изгубил съм съзнание... Когато дойдох на себе си, видях, че се намирам в канавката... Колата я нямаше...

— Колко часът беше?

— Може би единайсет часът сутринта... Не знам... Часовникът на колата не работи... Навлязох в гората, за да се посъвзема и да имам време да размисля... Виеше ми се свят... Чух, че минават влакове... Накрая се добрах до една малка гара... В пет часа бях в Париж, където наех стая в хотел. Погрижих се да измия раната, пооправих си дрехите... После пристигнах тук...

— Криейки се?...

— Да.

— Защо?

— Не знам.

— Срецнахте ли някого?

— Не! Влязох през парка, без да прекосявам главното шосе... В момента, когато се приближавах към площадката пред къщата, някой стреля... Искан да видя Елзе...

— Знаете ли, че се опитаха да я отровят?

Мегре съвсем не очакваше, че думите му ще имат такова въздействие. Датчанинът се изправи с едно-единствено усилие и като впери поглед в него, промълви:

— Наистина ли?

И сякаш беше доволен, освободен от някакъв кошмар.

— Искан да я видя, кажете й!

Мегре излезе в коридора и намери Елзе в стаята й, излегнала се върху дивана, с празен поглед, а край нея Люка я пазеше мрачен.

— Искате ли да дойдете?

— Какво каза той?

Тя беше неспокойна, колебаеше се. В стаята на ранения пристъпи две несигурни крачки, после се хвърли към Карл, прегърна го и заговори на техния език.

Люка беше мрачен, дебнеше Мегре.

— Разбирате ли им нещо?

Комисарят повдигна рамене и вместо да отговори, се разпореди:

— Трябва да се убедиш дали собственикът на гаража не е напуснал Париж... Ще телефонираш в Префектурата, за да изпратят хирург съвсем рано сутринта... Ако е възможно, дори и тази нощ...

— Вие къде отивате?

— Хич не знам. Колкото до охраняването на парка, нека продължат, макар че няма да има никакъв резултат от това...

Той слезе на партера, после по стъпалата на площадката и излезе на шосето съвсем сам. Гаражът беше затворен, но се виждаха осветените млечнобели дискове на помпите за бензин.

На първия етаж във вилата на Мишонетови имаше светлина... Зад щорите силуетът на застрахователя си беше все на същото място.

Нощта беше хладна. Лека мъгла се беше спуснала над полето и приличаше на вълни, издигнали се на един метър над земята. Някъде откъм Арпажон се чу усиловащ се шум на мотор и тракащи железа. Пет минути по-късно един камион, разносящ стока, спря пред гаража, натисна клаксона.

В желязната рулетка пред гаража се отвори една малка портичка и вътре се видя запалената електрическа лампа.

— Двайсет литра!

Разбуденият механик пусна помпата, докато шофьорът въобще не слезе от високата седалка на кабината. Комисарят се приближи с ръце в джобовете, захапал лулата между зъбите си.

— Господин Оскар не се ли е върнал?

— Ха! Вие тук ли сте?... Не е! Когато ходи в Париж, той се връща чак на другата заран...

Кратко колебание, после:

— Слушай, Артюр, добре ще бъде да си вземеш резервното колело, сменил съм ти гумата...

И механикът влезе в гаража, откъдето вдигна едно колело с джанта, потъркаля го и го закачи с мъка отзад на камиона.

Колата потегли. Червените й светлини се изгубиха в далечината. Прозявайки се, механикът въздъхна:

— Продължавате да търсите убиеца ли?... По това време? Мен пък само да ме оставят, кълна ви се, веднага ще си легна и нищо не може да ме спре да захъркам!...

Разнесоха се два удара на камбана. На хоризонта летеше влак с огнена грива.

— Ще влизате ли?... Или няма да влизате?...

И монтьорът се протегна, забързан да си легне отново.

Мегре влезе, огледа измазаните с вар стени, по които висяха, закачени на пирони, издути червени вътрешни гуми, всякакъв модел автомобилни колела, повечето съвсем износени.

— Я кажете! За какво му е на оня шофьор колелото, което му дадохте?...

— Ами... да го сложи на камиона си, за какво друго!

— Така ли мислите?... Не знам как ще си кара след това камиона!... Колелото, което му дадохте, въобще не беше същият калибър като неговите.

В погледа на монтьора блесна безпокойство.

— Ами може да съм сбъркал... Я чакайте да си спомня... Да не би случайно да съм му дал колелото на камионетката на чичо Матиьо?...

Чу се гърмеж. Мегре стреля към една от вътрешните гуми, закачени на стената. Гумата започна да омеква и от разкъсаното място потекоха малки пликчета от бяла хартия.

— Не мърдай, малкият!

Защото механикът, присвил се одве, се готвеше да побегне с главата напред.

— Внимавай!... Ще стрелям...

— Какво искате от мене?

— Горещете!... По-живо!...

И Мегре се приближи бързо до Жожо, опипа джобовете му и прибра един револвер с шест куршума в пълнителя.

— Легни там на походното си легло...

Мегре ритна вратата и я затвори. Гледайки покритото с лунички лице на механика, той разбра, че оня няма да се предаде лесно.

— Лягай!

Той не можа да види никакво въже около себе си, но забеляза едно руло електрическа жица.

— Дай си ръцете!...

Тъй като Мегре трябваше да остави револвера си, работникът се раздвижи, но комисарят го удари с юмрук право в лицето. От носа му

потече кръв. Устната му се поду. Механикът изкрещя разярен. Ръцете му бяха вече вързани, а веднага след това и краката.

— На колко си години?

— На двацет и една...

— Откъде си дошъл?

Тишина. Мегре му показва юмрука си.

— От наказателната колония в Монпелие.

— Добре се насади! Знаеш ли какво има в тия пликчета?

— Наркотик.

Гласът му беше пълен с омраза. Механикът напрегна мускули, надявайки се да скъса електрическата жица.

— Какво имаше в онова резервно колело?

— Не знам...

— Тогава защо го даде на тази кола, а не на друга?

— Няма да отговарям повече!

— Толкова по-зле за тебе!

Мегре продупчи една след друга пет вътрешни гуми, но не във всичките имаше кокаин. В една от тях, където голяма лепенка закриваше дълга цепнатина, Мегре откри сребърни прибори за хранене с коронка на маркизка фамилия. В друга имаше дантелен плат и няколко старинни бижута.

В гаража имаше десет коли. Когато Мегре се опита последователно да ги изпробва, се оказа, че само една може да запали. Тогава, въоръжен с английски ключ и помагайки си при нужда с един чук, той се зае да демонтира моторите, разряза бензиновите резервоари.

Механикът го следеше насмешливо с поглед.

— Тука не липсва стока, а?! — рече той.

Резервоарът на един ситроен четири конски сили беше напълнен с чекове, платими на приносителя. Грубо пресметнато, имаше за около триста хиляди франка.

— Това от обира на Шконтоната банка ли е?

— Възможно е.

— Ами тези старинни монети?

— От де да ги знам...

Стоката беше по-разнообразна, отколкото в склад на официален магазин. Имаше какво ли не: перли, бонове, американски банкноти и

служебни печати за оформяне на фалшиви паспорти.

Мегре не можеше да разбие всичко. Но когато се зае да изтърбуши изтърканите седалки на една затворена кола откри сребърни гулдени, от което се увери, че в този гараж всичко е замаскирано.

По шосето мина камион, без да спира. Четвърт час по-късно друг също мина досами гаража и комисарят сбърчи вежди.

Бе започнал да разбира механизма на предприятието. Гаражът се намираще край главното шосе, на петдесет километра от Париж, близо до големите провинциални градове Шартр, Орлеан, Льо Манс. Шатодьон...

Никакви съседни освен обитателите на Къщата на трите вдовици и на вилата на Мишонетови.

Какво можеха да видят те? Минаваха по хиляда коли на ден. Най-малко сто от тях спираха пред помпите за бензин. Някои влизаха в гаража за поправка. Продаваха им или сменяха гуми, колела. Бидони с масло, туби с газьол минаваха от ръка на ръка.

Най-интересното беше една подробност: всяка вечер тежкотоварни камиони слизаха към Париж, натоварени със зеленчуци за халите. В края на нощта или сутрин те се връщаха празни.

Празни ли?... Дали именно те не пренасяха в празните кошове или каси за зеленчуци крадените стоки?

Всичко това навярно представляваше редовна ежедневна служба. Едно-единствено колело, онова, което беше пълно с кокаин, беше достатъчно, за да илюстрира значението на този трафик, защото наркотикът струваше повече от двеста хиляди франка.

Ами на всичкото отгоре дали гаражът ме служеше също за префасониране на крадени коли?

Никакви свидетели. Господин Оскар на прага с двете ръце в джоба! Механиците, работещи с английски ключове или оксигени! И петте помпи за бензин, боядисани в червено и в бяло, които служеха за честно прикритие!

Нима месарят, хлебарят и туристите не спираха тук като всички останали?

Отдалеч се разнесе камбанен звън. Мегре погледна часовника си. Беше три часът и половина.

— Кой е шефът ти? — попита той, без да поглежда арестанта си.

Оня отговори с приглушен смях.

— Много добре знаеш, че накрая ще проговориш... Господин Оскар ли?... Как е истинското му име?...

— Оскар...

Малко оставаше механикът да се задуши.

— Господин Голдберг идва ли тук?

— Кой е тоя?...

— Знаеш го по-добре от мен! Белгиецът, когото са застреляли...

— Стига смешки!...

— Кой се зае да свети маслото на датчанина на пътя за Компиеен?

— Нима са светили маслото на някого?...

Нямаше никакво съмнение. Първото впечатление на Мегре се потвърди. Той беше изправен пред банда професионалисти с безупречна организация.

Последва ново доказателство. По пътя се чу усилващ се шум от мотор, после една кола спря пред ламаринената решетка, спирачките ѝ изсвистяха, а клаксонът ѝ даде знак.

Мегре се втурна навън. Преди още да отвори вратата обаче, колата излетя с такава скорост, че той не можа да забележи дори каква беше.

Стиснал юмруци, той се върна при механика.

— Как го предупреди?

— Аз ли?...

И младежът показва подигравателно овързаните си с електрическата жица юмруци.

— Казвай!

— Навярно им е замирисало на провал, а пък другарите имат добро обоняние...

Мегре стана неспокоен. Обърна рязко походното легло, като изсипа Жожо на земята, защото може би имаше контакт, чрез който младежът включваше някакъв предупредителен сигнал навън.

Но комисарят изправи отново леглото, без да открие нищо. Остави механика на пода и излезе навън, огледа петте помпи за бензин, които бяха осветени, както обикновено.

Мегре започна да се вбесява.

— Няма ли телефон в гаража?

— Търсете!

— Знаеш ли, че накрая все пак ще проговориш?...

— Дрънкай си ти!...

Нищо не можеше да се измъкне от този тип, който беше олицетворение на самонадеян мръсник от престъпна банда. В продължение на четвърт час Мегре сновеше напразно петдесетте метра на шосето, търсейки какво можеше да служи за сигнал.

Светлината на първия етаж на вилата на Мишонетови беше изгасена. Само Къщата на трите вдовици беше все още осветена и Мегре успя да забележи инспекторите, заобиколили парка.

Една лимузина мина с натиснат клаксон.

— Каква кола има шефът ти?

На изток зората се показва като бледа мъгла, която едва се издигаше на хоризонта.

Мегре изгледа ръцете на механика. Тези ръце не можеха да се доберат до нищо, което би задвижило някакъв автомат.

От отворената малка врата в къдравата ламаринена рулетка пред гаража влизаше свеж въздух.

В момента, когато крачеше към шосето, Мегре чу шум на мотор и видя едно четириместно торпедо да минава с трийсет километра в час, сякаш искаше да спре, но в този миг от колата затрещя истинска канонада.

Няколко души стреляха и куршумите трещяха върху къдравата ламарина.

Не се забелязваше нищо друго освен светещите фарове и неподвижните сенки, по-скоро глави, издигащи се над каросерията. После моторът забръмча...

Издрънчаха счупени стъкла...

Бяха от прозореца на първия етаж на Къщата на трите вдовици. От колата продължиха да стрелят...

Мегре, прилепил се към земята, се изправи с пресъхнало гърло, с изгаснала лула.

Той беше сигурен, че бе познал господин Оскар на волана на колата, изчезнала в нощта.

VIII

ИЗЧЕЗНАЛИТЕ

Комисарят едва бе стигнал до средата на шосето, когато се появи едно такси и се закова с натиснати спирачки пред помпите за бензин. Един мъж скочи на шосето и се сблъска с Мегре.

— Гранжан!... — избоботи комисарят.

— Бензин, бързо!...

Шофьорът на таксито беше преbledнял от нервно напрежение, защото го бяха принудили да кара със сто километра в час кола с мощност най-много осемдесет.

Гранжан се числеше към Отдела за контрол по пътищата. Заедно с него с таксито бяха пристигнали и още двама инспектори. Всеки стискаше револвер в ръка.

Напълниха резервоара с бензин припряно.

— Далече ли са?

— Имат пет километра преднина...

Шофьорът очакваше заповед да тръгва отново.

— Ти остани! — изкомандува Мегре Гранжан. — Другите двама да продължат без тебе...

И ги посъветва:

— Бъдете предпазливи!... Тъй или иначе, те са в ръцете ни!... Само не ги изпускате...

Таксито потегли. Един откачен калник вдигаше ужасен шум през целия път.

— Разказвай, Гранжай!

Мегре слушаше, без да изпуска из очи трите къщи, наострил слух към шумовете на нощта и наблюдавайки едновременно пленения механик.

— Люка ми телефонира да наблюдавам собственика на този гараж, господин Оскар... Проследих го, преди да влезе с колата си в Орлеан... Вечеряха богато в „Охлюва“, където не разговаряха с никого, после отидоха на театър в „Амбигю“... Дотук нищо интересно... В

полунощ излязоха от театъра и ги видях как тръгват към аперитива „Сен Мартен“... Нали го знаете... На първия етаж, в малкия салон, винаги има компания престъпни тарикати... Господин Оскар се чувства там като у дома си... Келнерите го поздравяват, собственикът му стиска ръката, пита го как му вървят работите...

Що се отнася до жена му, и тя се чувства там като риба във вода.

Настаниха се на една маса, където вече седяха трима типове и една уличница. Единият от мъжете, познах го, е тенекеджия от околностите на Площада на републиката... Другият е продавач на оказионни стоки на улица „Тампл“... Само третия не го познавам, проститутката, която беше с него, сигурно фигурира в списъка на Нравствения отдел...

Поръчаха си шампанско, шегуваха се. После си поръчаха раци, лучена супа и знам ли още какво. Истински гуляй, каквито тия хора умеят да си устройват, крещят, удрят се по бедрата, започват да пеят, каквото им скимне.

Последва сцена на ревност, защото господин Оскар притискаше твърде силно проститутката, пък жена му не я харесваше... Всичко завърши с нова бутилка шампанско...

От време на време собственикът на заведението идваше да се чукне с клиентите си и сам ги почерпи... После, към три часа, струва ми се, дойде келнерът и каза, че викали господин Оскар на телефона...

Когато се върна от телефонната кабина, оня не беше вече весел като преди. Погледна към мен страшно, защото аз бях единственият чужд на тяхната банда посетител... Каза нещо тихо на останалите... Заплетена работа!... Физиономиите им се удължиха ей така... На малката — искам да кажа жената на господин Оскар — се очертах тъмни кръгове под очите чак до бузите и тя гаврътна една пълна чаша, за да се окуражи...

Само един излезе заедно със съпружеската двойка, оня, дето аз не го познавам, изглежда, някакъв италианец или испанец...

Само че, докато те се сбогуват и си кажат по две думи, аз излязох преди тях на булеварда. Избрах едно не твърде угледно такси и повиках да дойдат с мен двама инспектори, които дежуряха на Порт Сен Дени...

Вие сте видели тяхната кола... Ще ви кажа, че тръгнаха със сто километра в час още от булевард „Сен Мишел“. Най-малко десет пъти им свириха полицаите регулировчици, но те нехаеха... Трудно беше да ги следваш... Шофьорът на нашето такси — руснак — се сърдеше, че ще му похабя мотора...

— Те ли стреляха?...

— Да!

Щом бе чул стрелбата, Люка бе избързал да излезе от Къщата на трите вдовици и изтича към комисаря.

— Какво става?

— Как е раненият?

— Изгуби още повече сили. Въпреки това обаче смятам, че ще издържи до сутринта... Хирургът сигурно ще дойде скоро... Но тук какво става?

И Люка погледна желязната ролетка пред гаража, върху която се виждаха следи от куршуми, видя походното легло, върху което механикът лежеше все така овързан с електрическата жица.

— Добре организирана банда, какво ще кажете, шефе?

— И то колко добре!...

Мегре беше по-загрижен от обикновено. Това личеше главно от по-отпуснатите му рамене. Устните бяха странно свити около мундщука на лулата му.

— Ти, Люка, ще им поставиш капан... Свържи се с Арпажон, с Етамп, с Шартр, Орлеан, Льо Манс, Рамбуйе... Най-добре ще бъде да гледаш по картата... Ще вдигнеш на крак всички полицейски участъци!... Да обкръжат шосетата преди влизането във всеки град... Тия ние ще ги хванем... Какво прави Елзе Андерсен?...

— Не знам. Оставих я в стаята й... Много е отчаяна...

— Хайде и ти! — отвърна Мегре с неочаквана ирония.

И тримата стояха все още на шосето.

— Откъде мога да телефонирам?...

— Има апарат в коридора на дома на собственика на гаража. Започни от Орлеан, защото те вече сигурно са прекосили Етамп...

В една отдалечена ферма наред полята проблесна светлина. Селяните ставаха от сън. Един фенер заобиколи някаква част от стена, изчезна и миг след това светнаха прозорците на един обор.

— Пет часът сутринта... Започват да доят кравите...

Люка се бе отдалечил, насили вратата на дома на господин Оскар и я отвори с клещи от гаража.

Що се отнася до Гранжан, той следваше Мегре, без да може да си даде точна сметка какво става.

— Последните събития са прости като две и две четири! — избоботи комисарят... — Остава да изясним началото...

Хъм, там горе седи един гражданин, който ме повика нарочно, за да ме накара да се убедя, че не може да се движи. Часове наред вече седи на едно и също място неподвижен, упорито неподвижен...

Ами, да, прозорците горе светят, нали така? А пък аз търсех преди малко откъде сигнализират!... Ти не можеш да разбереш за какво става дума... Колите, които минаваха, без да спират...

Да, точно по това време прозорецът *не светеше*...

Мегре избухна в смях, сякаш беше направил някакво невъобразимо смешно откритие.

В същия миг крачещият до него Гранжан видя как той извади револвера от джоба си и го насочи към прозореца на Мишонетови, където се забелязваше сянката на нечия глава, опряна върху високата облегалка на един фотьойл.

Гърмежът беше глух като изплющяването на камшик. Миг след това се чу издрънчаването на прозореца, чиито стъкла се разбиха в градината.

В стаята обаче не се помръдна нищо. Силуетът зад пердето от светлобежова материя запази все същото положение.

— Какво направихте?

— Издъни вратата!... Или по-добре звънни!... Ще се учудя, ако не дойдат да ни отворят...

Не им отвориха. Отвътре не се чуваше никакъв шум.

— Издъни я!

Гранжан беше здравеняк. Той се засили, блъсна се три пъти във вратата и тя поддаде с избити панти.

— По-бавно... Внимавай...

И двамата бяха с оръжие в ръка. Най-напред завъртяха електрическия ключ в трапезарията. Върху застланата с карирана червена покривка маса стояха все още неизмитите чинии от вечерята и една кана с малко бяло вино. Мегре го изпи направо от каната.

В салона — нищо! Калъфи на фотьойлите. Застоял въздух на необитавана стая.

Единствено една котка изтича от кухнята, облицована с бели фаянсови плочки.

Инспекторът гледаше Мегре неспокоен. Двамата тръгнаха нагоре по стълбата и стигнаха на първия етаж, където на площадката имаше три врати.

Комисарят отвори вратата на стаята към фасадата на къщата.

Струя въздух, нахлула от счупения прозорец, раздвижи пердето. Двамата видяха във фотьойла нещо съвсем глупаво, дръжката на обърната нагоре дълга метла, обвита с топка парцали, които стърчаха над фотьойла и създаваха отвън впечатлението на силуета на човешка глава.

Мегре дори не се усмихна, отвори междинната врата и освети една спалня, която също беше празна.

Последният етаж. Мансарда, върху чийто под бяха наредени на два-три сантиметра една от друга ябълки, а от една греда висяха нанизни зелен фасул. Стая, определена за слугинска, но явно неизползувана, защото вътре имаше само една стара нощна масичка.

Двамата полицаи слязоха долу. Мегре прекоси кухнята и излезе на двора. Дворът гледаше на изток и в далечината се видя нарастващият сив ореол на утрото.

Някакъв малък сайвант... Вратата му се откряна...

— Кой е там?... — изкрещя Мегре, насочвайки револвера си.

Чу се уплашен вик. Вратата, която вече не задържаха отвътре, се отвори от само себе си и излезе една жена, която коленичи и се развика:

— Аз нищо не съм направила!... Извинете ме!... Аз... Аз...

Беше госпожа Мишоне с разрошени коси, с изцапани с вар дрехи.

— Къде е мъжът ви?

— Не знам!... Кълна се, че не знам нищо!... Много съм нещастна!...

Тя плачеше! Едрото ѝ тяло сякаш беше готово да се разпадне, да се сгромоляса. Лицето ѝ изглеждаше с десет години по-старо отпреди, подпухнало от плач, разкривено от страх.

— Не съм аз!... Аз нищо не съм направила!... Този мъж там отсреща...

— Кой мъж?...

— Чужденецът... Аз нищо не знам!... Но сигурно е той, можете да ми вярвате!... Моят мъж не е нито убиец, нито крадец... През целия си досегашен живот е бил честен човек!... Онзи е!... С това зло око!... Откакто той дойде да живее на кръстопътя, всичко тръгна наопаки... Аз...

Един курник беше пълен с бели кокошки, които кълвяха едри жълти царевични зърна, покрили пода. Котката се беше покатерила на облегалката на един прозорец и очите ѝ блестяха в полумрака.

— Станете!...

— Какво ще правите с мен?... Кой стреля?...

Жалка картина. Тя беше почти петдесетгодишна, а плачеше като малко дете. Беше съвсем разстроена. Дотолкова, че когато се изправи и Мегре я потупа машинално по рамото, тя почти се хвърли в обятията му или поне положи глава върху гърдите на комисаря и увисна на реверите на сакото му, хленчейки.

— Аз съм само една бедна жена!... Работила съм през целия си живот!... Когато се омъжих, бях касиерка в най-големия хотел в Монпелие...

Мегре я отстрани, но не можеше да прекъсне плачливата ѝ изповед.

— По-добре щеше да бъде да си бях останала на мястото... Защото там ме ценяха... Когато си тръгнах, си спомням, че собственикът, който ме уважаваше, ми каза, че ще съжалявам за службата си при него... И така стана!... Тук работех много повече, отколкото преди.

Тя се заля отново в сълзи. Забеляза котката и това подсили отчаянието ѝ.

— Горката ми Мицу!... И ти не си виновна в нищо, така е!... Ами кокошките ми, ами малкото ми домакинство, домът ми!... Ще ви кажа нещо, господин комисар. Смятам, че бих била способна да убия този човек, ако сега се появи пред мен!... Още първия ден, когато го видях, почувствувах това. Само като погледнете черното му око...

— Къде е мъжът ви?...

— Че мога ли да знам?

— Излязъл е снощи рано, нали така? Веднага, след като дойдох да го посетя!... Бил е толкова болен, колкото и аз...

Тя не знаеше какво да отговори. Гледаше напрегнато около себе си, сякаш търсеше опора.

— Истина е, че той има подагра...

— Госпожица Елзе идвала ли е тук?

— Никога! — изкрещя жената възмутено. — Аз не допускам такива персони у дома си...

— А господин Оскар?

— Задържахте ли го?

— Почти!

— И него си го бива... Моят съпруг никога не би общувал с хора, които не са от нашата среда, които нямат никакво възпитание... О! Ако мъжете слушаха жените си... Кажете, какво смятате, че ще се случи сега?... Непрекъснато чувам гърмежи... Ако се случи нещо на Мишоне, ми се струва, че ще умра от срам!... И като си помисля, че съм вече стара, за да тръгна отново на работа...

— Приберете се у дома.

— Какво да правя там?

— Изпийте нещо топло... Чакайте. Поспете, ако можете...

— Да заспя?...

При тези думи последва нов потоп, истинска криза от плач, с която обаче тя трябваше да се справи сама, защото двамата мъже вече бяха излезли.

Впрочем Мегре се върна и вдигна слушалката на телефона.

— Ало! Арпажон?... Полицията!... Бихте ли ми казали с кого е свързан през изтеклата нощ номерът, от който говоря сега?

Трябваше да почака няколко минути. Най-после дойде отговорът:

— Архивът 27-45...^[1] Това е едно голямо кафене на Порт Сен Мартен...

— Знам го... Някого другото от Кръстопътя на трите вдовици свързвали ли сте?...

— В момента говорят... От гаража, свързвам ги с полицейски участъци...

— Благодаря!

Когато Мегре се върна при инспектор Гранжан на шосето, валеше ситен като мъгла дъждец. Небето бе започнало да просветлява.

— Вие ориентирате ли се в обстановката, господин комисар?

— Донякъде...

— Тази жена играе комедия, нали?

— Тя е самата откровеност...

— И все пак... Мъжът й...

— Той е от друга боя. Честен човек, тръгнал по лош път. Или, ако предпочиташ, престъпник, роден да играе ролята на честен човек... Няма по-объркани от такъв род хора!... Измъчват се часове наред, за да намерят начин да се измъкнат от някоя каша. Измислят най-неочаквани усложнения... Играят ви етюди с истинско майсторство... Сега е важно да разберем кой е бил тласъкът в определен момент от живота му, който го е накарал да се реши да стане престъпник, ако мога така да се изразя... Освен това трябва да разберем какво е измислил за тази нощ...

И като натъпка лулата си, Мегре пристъпи към желязната порта на Къщата на трите вдовици. Там дежуреше полицаи.

— Нищо ново?

— Струва ми се, че нищо не са открили... Паркът е обграден... При все това никой не е видял жива душа.

Двамата мъже заобиколиха сградата, която започваше да жълтее леко в полумрака, и архитектурните й линии вече се очертаваха.

Големият салон беше в същото състояние, както при първото посещение на Мегре: върху триножника беше изпънат все още проектът за плат за мебели на големи лилави цветя. Една оставена върху грамофона плоча блестеше като детски пумпал. Зараждащият се ден навлизаше в стаята като провлачени воали.

Все още скърцаха същите стъпала на стълбището. В своята стая Карл Андерсен, който пъшкеше преди влизането на комисаря, млъкна, щом го видя, овладя болката, но не и безпокойството си и промълви:

— Къде е Елзе?

— В стаята си е.

— О!...

Това сякаш го успокои. Той въздъхна, опипа рамото си и смръщи чело.

— Вярвам, че няма да умра от раната си, нали?...

Най-мъчителното беше да вижда човек стъкленото му око, защото то въобще не вземаше участие в мимиката на лицето. Оставаше

си все така бистро, ясно, ококорено, докато всички мускули се движеха.

— Предпочитам тя да не ме вижда в този вид... Вие вярвате ли, че рамото ми ще се оправи?... Повикаха ли добър хирург?...

Той също се вдетиняваше, както госпожа Мишоне, под натиска на страха. Окото му гледаше умоляващо. Търсеше да го успокои някой. Но онова, което сякаш най-силно бе погълнало Андерсен, беше видът му, следите, които разигралите се събития можеха да оставят върху външния му вид.

От друга страна, той показваше невероятна воля, забележителна сила да надвива болката. Мегре, който бе видял двете му рани, оценяваше това му качество като познавач.

— Ще кажете ли на Елзе...

— Не искате ли да я видите?

— Не! По-добре не... Но ви моля да ѝ кажете, че съм тук, че ще оздравея, че... че съм в пълно съзнание и че тя трябва да има упование... Повторете ѝ тази дума: упование!... Нека прочете няколко стиха от Библията... За праведния Йов например... Вие се усмихвате, защото французите не познават Библията... Упование... „*И аз винаги ще разпознавам Моите верни.*“ Бог говори така... Бог, който разпознава своите верни... Кажете ѝ това!... И също така: „... *На небето има повече радост за...*“. Тя ще разбере... И още: „*Справедливият е подлаган на изпитание девет пъти на ден...*“

Всичко това беше невероятно. Ранен, с болезнени рани, пазен от двама полицаи, той произнасяше с такава искреност и сериозност текстове от Светото писание.

— Упование!... Ще ѝ кажете, нали?... Защото няма пример, когато невинността...

Той сбърчи вежди. Беше забелязал усмивката, плъзнала по устните на инспектор Гранжан. Тогава той промълви през зъби, на себе си:

— *Franzose!*...

Французин! С други думи, неверник! С други думи, скептик, леконравен, критикар, закостенял!

Отчаян, той се обърна върху кушетката с лице към стената, в която втренчи единственото си здраво око.

* * *

— Нали ще й кажете?...

Само че когато Мегре и колегата му бутнаха вратата към стаята на Елзе, не завариха там никого.

Сякаш бяха влезли в парник! Във въздуха се носеше блед облак от леки цигари. И се усещаше някаква женска атмосфера, с нож да я режеш, която можеше да подлуди всеки гимназист, дори възрастен мъж!

Но вътре нямаше никой!... Прозорецът беше затворен. Елзе не беше излязла оттам...

Картината, закриваща дупката в стената, шишенцето с приспивателното, ключът и револверът, всичко беше на мястото си... Мегре пребърка дупката. Револверът не беше там.

— Но какво ме гледаш така, по дяволите!

И Мегре, избухнал по този начин, погледна уморено инспектора, който вървеше по петите му и го гледаше с блажено възхищение.

В същия миг комисарят стисна със зъби така силно мундщука на лулата си, че той се пръсна и краят ѝ се отърколи на килима.

— Избягала ли е?

— Млъкни!...

Мегре беше вбесен, несправедлив. Гранжан, неприятно изненадан, остана колкото се може по-сдържан.

Още не се беше развиделило. Над земята се носеше все същата сива мъглица, която обаче не разсейваше мрака. По шосето мина колата на хлебаря, един стар форд, чиито предни колела криволичеха по асфалта.

Съвсем неочаквано Мегре се запъти към коридора и изтича надолу по стълбите. Точно в момента, когато той влезе в салона, чиито два големи прозореца бяха широко отворени към парка, се разнесе някакъв ужасен вик, вик на живот и смърт, като крясък на бухал, като рев на отчаян звяр.

Беше извикала жена, чийто глас излизаше, приглушен, от някаква незнайна преграда.

Идваше много отдалеч или много отблизо. Може би откъм корниза. А може би някъде изпод земята.

Ужасът в гласа беше толкова страшен, че дежурещият на малката портичка дотича с разкривено лице.

— Господин комисар!... Чухте ли?...

— Тихо, по дяволите! — изкрещя Мегре, доведен до отчаяние.

Думите му още не бяха заглъхнали, когато се разнесе изстрел, но толкова приглушен, че никой не можеше да определи дали идваше отляво или отдясно, откъм парка или откъм къщата, откъм гората или откъм шосето.

После по вътрешното стълбище се чу шум от стъпки. Карл Андерсен слизаше, изправен, сложил ръка на гърдите си, и изкрещя като луд:

— Това е тя!

Той се задъхваше. Стъкленото му око беше неподвижно. Не можеше да се определи към кого бе насочил другата си, широко разтворена зеница.

[1] Допрели няколко години в Париж преди телефонния номер се въртяха първите три букви от наименованието на съответния район или на известна сграда в него. — Б.пр. ↑

IX

ПО РЕД НА НОМЕРАТА

Само няколко секунди недоумение, времето, колкото да заглъхне във въздуха последният отзвук от гърмежа. Всички очакваха втори. Карл Андерсен вървеше напред, стигна алеята, покрита с едър пясък.

Един от полицаите, които охраняваха парка, се втурна неочаквано към оградената зеленчукова градинка, сред която се издигаше каменната ограда на кладенец, над който имаше макара. Полицаят едва се наведе напред и веднага отскочи назад и наду свирката си.

— Отведи го доброволно или насила! — извика Мегре на Люка, като посочи залитация датчанин.

Всичко стана изведнъж, докато зората беше още съвсем бледа. Люка даде знак на един от своите хора. Двамата се приближиха към ранения, уговаряха го един миг, но тъй като Карл не искаше и да ги чуе, го хванаха един за главата, един за краката и го отнесоха, докато той се опитваше да рита и протестираше с прегракнал глас.

Мегре стигна до кладенеца, но полицаят го спря, като извика:

— Внимавайте!

И действително един куршум изсвистя край него, докато подземният взрив продължаваше да отеква на дълги промеждутъци.

— Кой е там?...

— Младата жена... И един мъж... Борят се, вкопчени един в друг.

Комисарят се приближи внимателно. Но вътре не се виждаше почти нищо.

— Фенерчето си дай!...

Мегре има време да си създаде само обща представа за онова, което ставаше долу, защото един куршум едва не улучи електрическата лампа.

Мъжът беше Мишоне. Кладенецът не беше дълбок. Напротив, беше широк, без вода.

Вътре се биеха двама души. Доколкото можеше да се съди, застрахователят стискаше Елзе за гърлото, за да я удуши. Тя държеше револвер в ръка. Той обаче ѝ стискаше ръката и я насочваше, накъдето иска.

— Какво ще правим? — попита инспекторът.

Той беше стъписан. Отдолу се чуваше хриптене. Елзе се задушаваше и се бореше отчаяно.

— Мишоне, предайте се!... — извика Мегре за успокоение на съвестта.

Онзи отдолу дори не отговори, стреля във въздуха и тогава комисарят повече не се двоуми. Кладенецът беше три метра дълбок. Мегре скочи рязко и падна буквално върху гърба на застрахователя, при което смаза единия крак на Елзе.

Настана пълно объркване. Излетя още един куршум, олющи стената на кладенеца и се загуби някъде в небето, докато комисарят от предпазливост удряше като глух с два юмрука главата на Мишоне.

При четвъртия удар застрахователят го погледна като ранен звяр, олюля се и падна настрани с посиняло от удар око, с разкривена челюст.

Елзе стискаше гърлото си с две ръце и дишаше с усилие.

Гледката беше едновременно и трагична, и налудничавата — тази битка на дъното на кладенеца, сред миризма на селитра и на тиня, в полумрака.

Не по-малко налудничав беше епилогът; измъкнатият с помощта на макарата Мишоне — мокър, безсилен, хленчещ; Елзе, която Мегре вдигна нагоре с изпънати ръце — изпоцапана, с кадифената рокля, по която имаше полепнал зеленикав мъх.

Нито тя, нито неприятелят ѝ бяха изгубили напълно съзнание. И двамата обаче бяха на края на силите си, отвратени един от друг, като клоуни, които наподобяват боксов мач и легнали един върху друг, продължават да удрят без посока във въздуха.

Мегре беше взел револвера. Беше Елзиният, който липсваше от скривалището в стаята ѝ. В пълнителя имаше още един куршум.

Люка идваше откъм къщата със загрижено лице и въздъхна при вида на разкрилата се гледка:

— Наложих се да завържем онзи за леглото му...

Полицаят прокарваше намокрена кърпа по челото на младата жена. Инспекторът попита:

— Откъде се появиха тия двамата?

Едва той изрече тези думи, Мишоне, който нямаше сила дори да се държи на крака, се хвърли неочаквано към Елзе с разкривено от ярост лице. Не успя да стигне до нея. Мегре го отърколи на два метра от себе си, като му сложи крак, и изкрещя:

— Край на комедията?...

После сам прихна в смях, толкова изразът на лицето на застрахователя беше смешен. Той напомняше разбеснял се хлапак, когото отнасят, грабнат под ръка, след като са го напердашили хубаво, а той продължава да буйствува, да крещи, да плаче, да се опитва да хапе и удря, без да признава безсилието си. Защото Мишоне плачеше! Плачеше и гримасничеше! Дори заплашваше с юмрук!

Елзе най-после се изправи на крака и прекара ръка по челото си.

— Мислех, че вече е свършено с мен! — въздъхна тя с бледа усмивка. — Той стискаше така силно...

Едната ѝ буза беше черна от полепналата по нея пръст, в разчорлените ѝ коси имаше кал. Мегре също беше изпоцапан.

— Какво търсехте в кладенеца? — попита той.

Тя хвърли към него остър поглед. Усмивката изчезна от устата ѝ. Явно бе успяла из един път да си възвърне хладнокръвието.

— Отговорете...

— Аз... Отнесоха ме там насила...

— Кой, Мишоне?...

— Това не е вярно — изрева онзи.

— Вярно е... Искаше да ме удуши... Мисля, че той е луд...

— Тя лъже!... Тя е луда!... Или по-скоро тя именно...

— Какво тя?...

— Не знам! Кой... Тя е усойница, на която трябва да се смачка главата върху някой камък...

Неусетно беше настъпило утрото. Във всички дървета чуруликаха птички.

— Вие защо бяхте въоръжена с револвер?...

— Защото се страхувах от капан...

— Какъв капан?... Един момент!... Да вървим по ред... току-що казахте, че сте била нападнати и отнесена в кладенеца...

— Тя лъже! — повтори с конвулсии застрахователят.

— Покажете ми — продължи Мегре — мястото, където е станало нападението...

Тя се огледа наоколо и посочи площадката пред къщата.

— Там? И вие не извикахте?...

— Не успях...

— И този слаб човечец успя да ви отнесе до кладенеца, с други думи казано, да мине двеста метра с товар от петдесет и пет килограма?...

— Така беше...

— Тя лъже!...

— Накарайте го да млъкне!... — каза тя с отвращение. — Не го ли виждате, че е луд?... И това не е от днес...

Трябваше да успокоят Мишоне, който искаше да се нахвърли отново върху нея.

Те представляваха малка група в градината: Мегре, Люка, двама инспектори, които гледаха застрахователя с подпухнало лице, и Елзе, която се мъчеше да пооправи вида си, докато говореше.

Трудно беше да се обясни защо разигралата се сцена не изглеждаше трагична, дори не и драматична. Тя повече приличаше на буфонада.

Несъмнено бавното развиделяване бе допринесло за това. Също и умората, която всеки поотделно усещаше, пък и гладът...

Още по-смешно стана, когато всички забелязаха една лелка, която вървеше несигурно по шосето, после подаде глава между решетките на желязната порта, отвори я най-сетне и извика, щом съгледа Мишоне:

— Емил!...

Беше госпожа Мишоне, която по-скоро гледаше тъпо, отколкото разстроена, извади една кърпа от джоба си и се заля в сълзи.

— Сега пък и тая жена!...

Тя приличаше на едра стринка, очукана от събитията, която търси убежище в успокоителната горчивина на сълзите.

Мегре забеляза развеселен спокойствието, което изразяваше лицето на Елзе, разглеждаща един по един хората около себе си. Едно красиво, много нежно, силно напрегнато лице, което изведнъж стана предизвикателно.

— Какво смятахте да правите в кладенеца?... — попита той с невинно детско изражение, а погледът му сякаш говореше: „Свършихте ли най-последно? Между нас казано, няма смисъл повече да играете комедия.“

Тя разбра. Устните ѝ се изтеглиха в иронична усмивка.

— Смятам, че сме изловени като плъхове! — рече тя примирително. — Само че сега съм гладна, жадна, студено ми е и все пак бих искала да пооправя малко вида си... Пък после ще видим...

Това вече не беше комедия. Напротив, беше казано с достойна за уважение прямота. Елзе беше сама по средата на групата и никак не бе смутена, гледаше развеселена потъналата в сълзи госпожа Мишоне, жалкия Мишоне, после се обърна към Мегре и очите ѝ говореха:

„Нещастници! Ние с вас сме от една класа, нали?... Ще си поговорим след малко... Вие спечелихте!... Но признайте, че и аз от своя страна добре се справих с положението!“

Никакъв страх, нито пък притеснение. Нито сянка от превземка.

Това беше истинската Елзе, разкрила най-последно същността си, наслаждаваща се сама на това себеразголване.

— Елате с мен! — каза Мегре. — Ти, Люка, се занимай с другите... Що се отнася до жената, тя да си върви у дома, или нека остане тук...

* * *

— Влезте! Не ми пречите!...

Беше същата стая на горния етаж, с черния диван, със силния парфюм, със скривалището зад акварелната рисунка. Беше същата жена.

— Надявам се, че поне охранявате добре Карл? — попита тя, като посочи с брадичката си към стаята на ранения. — Защото той ще бъде още по-безумен от Мишоне!... Можете да си запалите лулата...

Тя напълни с вода легена, съблече спокойно роклята си, сякаш това бе най-естественото нещо на света, и остана по комбинезон, без стеснение и без предизвикателство.

Мегре си спомни първото си посещение в Къщата на трите вдовици, за загадъчната и недостижима като жена вамп от филмите

Елзе, за вълнуващата и изострящата сетивата атмосфера, която тя съумяваше да създаде около себе си.

Не беше ли тя твърде перверзна млада жена, когато говореше за замъка на своите родители, за бавачките и гувернантките си, за строгостта на своя баща?

Сега всичко това беше отминало! Само един жест беше по-красноречив от всички думи: начинът, по който тя съблече роклята си и започна да се оглежда пред огледалото, преди да наплиска лицето си с вода.

Една проститутка, едновременно естествена и вулгарна, здрава и покварена.

— Признайте, че ви подведох!

— Не за дълго...

Тя изтри лицето си с края на един пешкир.

— Сега се перчите... Но само вчера, когато бяхме тук и аз ви дадох възможност да видите едната ми гърда, гърлото ви пресъхна, по челото ви изби пот, какъвто сте ми закръгленичък добряк... Сега, разбира се, това вече не ви действа... И все пак мен си ме бива, нали?...

Тя изпъчи гърди и започна да разглежда с удоволствие гъвкавото си полуприкрито тяло.

— Между нас казано, какво ви накара да се досетите? Някаква грешка ли направих?

— Няколко...

— Кои?

— Например тона, че твърде често повтаряхте „замъка“ и „парка“... Когато човек действително живее в замък, предпочита да казва къщата или имението...

Тя беше дръпнала завесата пред една закачалка и разглеждаше роклите си, колебаейки се.

— Ще ме отведете в Париж, разбира се!... И ще има фотографии!... Какво смятате за тази зелена рокля?...

Тя подържа роклята пред себе си, за да прецени ефекта.

— Не!... Все пак черното ми отива най-много... Ще ми подадете ли огънче?...

Тя се разсмя, защото въпреки всичко Мегре беше малко развълнуван, особено когато тя се приближи към него, за да запали

цигарата си, умеейки да насити със скрит еротизъм атмосферата около себе си.

— Добре! Обличам се... Готина история, а?...

Дори жаргонните думи придобиваха особена свежест, изказани от нейната уста, благодарение на чуждия ѝ акцент.

— Откога сте любовница на Карл Андерсен?

— Не съм му любовница. Аз съм му жена...

Тя подсили с молив ресниците си и освежи руменината на бузите.

— В Дания ли се оженихте?

— Ето че все пак не знаете още нищо!... И не разчитайте аз да се разприказвам. Това не влиза в играта... Впрочем вие няма да ме държите дълго... Колко време след задържането се минава през кабинета за измерване отделните части на тялото?...

— Веднага ще ви изпратим там.

— Толкова по-зле за вас!... Защото веднага ще стане ясно, че истинското ми име е Берта Крул и че отпреди малко повече от три години има издадена заповед за задържането ми от полицията в Копенхаген... Датското правителство ще поиска да ме екстрадират... Ето! Готова съм... Сега позволете, моля ви, да отида да хапна нещо... Не смятате ли, че въздухът тук е застоял?...

Тя пристъпи към прозореца и го отвори. После се върна към вратата. Мегре излезе пръв, тогава най-неочаквано тя затвори вратата, бутна резето и се чуха бързи стъпки към прозореца.

Ако Мегре беше по-лек с десет килограма, тя сигурно щеше да успее да избяга. Ала той не изгуби дори и четвърт от секундата. Едва резето щракна и той блъсна с цялото си тяло вратата.

Тя поддаде още от първия удар. Падна на земята с избити панти и ключалка.

Елзе беше прехвърлила единия си крак през прозореца. Поколеба се.

— Твърде късно! — каза той.

Тя се обърна, гърдите ѝ се издуваха леко задъхани, по челото и избиха капчици пот.

— Струваше си да се издокарам толкова! — рече иронично тя, сочейки скъсаната си рокля.

— Давате ли дума да не се опитвате да бягате повече?

— Не!

— В такъв случай ви предупреждавам, че ще стрелям при най-малкото подозрително движение...

Отсега нататък той вървеше с револвер в ръка.

Когато минаваха край вратата на Карл, тя попита:

— Мислите ли, че той ще оздравее?... Два куршума са заседнали в тялото му, нали?

Той я изгледа и в този миг му беше трудно да даде преценка за нея. Стори му се, че забеляза в израза на лицето и в гласа ѝ някаква смесица от съчувствие и ненавист.

— И той е виновен! — заключи тя, сякаш за да успокои съвестта си. — Дано е останало нещо за ядене в кухнята...

Мегре я последва в кухнята, където тя пребърка шкафовете и най-после извади една консерва с лангуста.

— Бихте ли ми я отворили?... Можете да вървите... Обещавам да не се възползвам от това, за да се чупя...

Между тях двамата цареше някакво странно разбирателство, което Мегре все пак оценяваше. Дори имаше известна интимност в отношенията им с едва загатната умисъл.

Тя се забавляваше с този закръглен добряк, който я бе победил, но тя съзнаваше това — все пак бе удивен от смелостта ѝ. Що се отнасяше до него, той се наслаждаваше може би малко повече от тази толкова необичайна близост.

— Ето... Яжте бързо...

— Тръгваме ли вече?

— Не знам.

— Всъщност, между нас казано, какво успяхте да разкриете?

— Това няма значение...

— Ще откарате и този глупак Мишоне, нали? Всъщност той най-много ме изплаши... Преди малко в кладенеца направо мислех, че ще ми свети маслото... Гледаше като човек, който не е на себе си... Стискаше ми гърлото с все сили...

— Любовница ли му бяхте?

Тя вдигна рамене като жена, за която такава подробност действително няма никакво значение.

— Ами господин Оскар?... — продължи той.

— Какво за нето?

— И с него ли се любехте?

— Опитайте се да разгадаете всичко това сам... Аз за себе си знам съвсем точно какво ме очаква... Ще излежа пет години в Дания за съучастничество в кражба с оръжие и за непокорство... Там именно ме улучи този куршум...

Тя посочи дясната си гърда.

— За останалото тия тук да се оправят!

— Къде се запознахте с Исак Голдберг?

— Няма да клъвна въдицата...

— Въпреки всичко ще се наложи да говорите.

— Любопитна съм да знам как смятате да ме принудите...

Тя отговаряше, дъвчейки лангустата без хляб, защото не намери никакъв. Откъм салона се чуваше как се разхожда инспекторът, който наблюдаваше сгромолясалия се в един фотьойл Мишоне.

Две коли спряха едновременно пред външната желязна порта... Тя се отвори и колите влязоха в парка, като заобиколиха къщата и спряха пред площадката.

В първата кола имаше един инспектор, двама полицаи и господин Оскар и жена му.

Другата кола беше парижкото такси с един инспектор, който пазеше някакво трето лице.

И едните, и другите имаха белезници на ръцете, но лицата им изглеждаха спокойни освен на жената на собственика на гаража, която беше със зачервени очи.

Мегре накара Елзе да влезе в салона, където Мишоне за сетен път се опита да се нахвърли върху нея.

Въведоха задържаните. Господин Оскар се държеше свободно като обикновен посетител, но разкриви лице, когато видя Елзе и застрахователя. Другият, който приличаше на италианец, се мъчеше да изглежда наперен.

— Малка семейна сбирка!... На сватба ли сме се събрали, или за да отваряме завещание?...

Инспекторът обясни на Мегре:

— Имахме късмет, че ги задържахме без излишни неприятности... Като задминахме Етамп, взехме в колата двама полицаи, които бяха предупредени и бяха видели колата да минава, без да успеят да я спрат... На петдесет километра от Орлеан бегълците

пукнаха гума. Спряха наред шосето и насочиха револверите си към нас. Собственикът на гаража смени тактиката пръв. В противен случай щеше да стане истинска престрелка...

Ние се приближихме... Въпреки всичко италианецът изстреля два куршума от броунинга си, но не ни улучи...

— Слушайте! У дома аз ви почерпих с пиене... Позволете да ви кажа, че съм жаден... — заяви господин Оскар.

Мегре беше изпратил да доведат задържания в гаража механик. Сякаш искаше да преброи стадото си.

— Всички до стената! — рече заповедно. — Вие от другата страна, Мишоне!... Няма защо да се опитвате да се приближите към Елзе...

Застрахователят хвърли към него злъчен поглед и отиде да застане на другия край на редицата, с увиснали мустаци и с подутото от юмручните удари око.

Следваше механикът, чиито китки на ръцете бяха овързани все още с електрическата жица. До него стоеше жената на собственика на гаража, слаба и разстроена. После самият собственик на гаража, силно раздразнен, че не може да пъкне ръце в джобовете на твърде широкия си панталон. Накрая стояха Елзе и италианецът, който сигурно беше главатарят на бандата и имаше татуирана гола жена върху опаката страна на ръката си.

Мегре ги изгледа един подир друг, бавно, с почти доволна физиономия натъпка лулата си и тръгна към външната площадка, като каза, отваряйки стъклената врата:

— Вземете име и презиме, професия и адрес на всеки, Люка... След това ме повикайте!

... И шестимата стояха прави. Люка попита, сочейки към Елзе:

— На нея да ѝ сложа ли също белезници?

— Защо не?...

Тогава тя рече твърдо:

— Това вече е гадост, господин комисар!...

Паркът беше залян целият в слънце. Хиляди птици пееха. На хоризонта петлето на върха на малка селска камбанария блестеше като златно.

X

ТЪРСИ СЕ ЕДНА ГЛАВА

Когато Мегре се върна в салона, чиито две остъквени врати бяха отворени, за да влиза пролетният полъх, Люка приключваше разпита за установяване самоличността на задържаните в обстановка, която напомняше казармена стая с войници.

Задържаните продължаваха да стоят пред стената, но редицата им вече не беше така стегната. Освен това поне трима от тях никак не се притесняваха от полицията: господин Оскар, неговият механик Жожо и италианецът Гуидо Ферари.

Господин Оскар диктуваше на Люка:

— Професия: механик, собственик на гараж. Добавете: бивш професионален боксьор от 1920 година. Шампион на средно тежка категория в Париж през 1922 година...

Инспекторите доведоха двама нови заподозрени — работници в гаража, току-що дошли на работа, както всяка сутрин. Изправиха ги до стената край другите. Единият от двамата, с муцуна на горила, само попита с провлечен глас:

— Е? В капана ли сме?

Говореха всички един през друг, точно както в клас, когато учителят отсъствува. Побутваха се с лакти, подхвърляха си шеги.

Единствен Мишоне бе все така жалък, с хлътнали рамене, вперил злобно поглед в пода.

Колкото до Елзе, тя погледна Мегре почти съучастнически. Не се ли бяха разбрали те двамата чудесно? Щом господин Оскар пуснеше някоя тъпа шега, тя се усмихваше леко на комисаря.

Себе си тя сякаш поставяше отделно от всички останали!

— А сега малко тишина! — рече високо Мегре.

В същия миг обаче един малък покрит автомобил спря пред каменната площадка. Отвътре излезе изискано облечен мъж, угрижен, с кожена чанта под мишница. Изкачи бързо няколкото стълби,

изненада се от обстановката, в която бе попаднал така неочаквано, и изгледа изправените до стената хора.

— Кой е раненият?

— Ще съпроводиш ли доктора, Люка?...

Новодошлият беше известен парижки хирург, когото Карл Андерсен бе повикал. Той тръгна замислен, предвождан от инспектор Люка.

— Хареса ли ти мутрата на доктора?

Само Елзе смръщи вежди. Синевата на очите ѝ леко се разводни.

— Искрах тишина! — произнесе твърдо Мегре. — После се шегувайте. Изглежда, забравяте, че поне един от вас ще има късмета да остави тук главата си...

И той бавно плъзна поглед от единия до другия край на редицата. Думите му бяха предизвикали очаквания ефект.

Слънцето си беше същото, въздухът — пролетен. Птиците продължаваха да чуруликат в парка, сенките на листата на дърветата трептяха по едрия пясък на алеята.

В салона обаче се чувствуваше, че устните бяха вече попресъхнали, погледите — загубили сигурността си.

При това единствен Мишоне въздъхна, и то толкова несъзнателно, че сам пръв се изненада и обърна сконфузено глава.

— Виждам, че ме разбрахте! — поде Мегре и закрачи из стаята с ръце зад гърба. — Ще се опитам да спестим време... Ако не успеем тук, разпитът ще продължи в Ке дез Орфевр... Предполагам, че познавате мястото, нали?... Добре!... Първо престъпление: Исак Голдберг е убит от упор... Кой е отнесъл Голдберг до Кръстопътя на трите вдовици?...

Те мълчаха, гледаха се един друг нелюбезно, докато горе се чуваха стъпките на хирурга.

— Чакам!... Повтарям, че разпитът ще продължи в Дирекция на полицията... Там ще ви привикват един по един... Голдберг е бил в Антверпен... Трябвало е да продаде диаманти за около два милиона франка... Кой замисли тази акция?

— Аз — каза Елзе. — Познавах го още от Копенхаген. Знаех, че е специалист по аферите с откраднати бижута. Когато прочетох във вестниците за обира в Лондон и за предположението, че диамантите

сигурно са в Антверпен, си помислих, че става дума за Голдберг. Споделих го с Оскар...

— Добре започваме — възропта споменатият.

— Кой написа писмото на Голдберг?

— Тя.

— Продължаваме. Той пристига през нощта. Кой е бил по това време в гаража?... И главно, кой е бил натоварен да извърши убийството?...

Тишина. Само стъпките на Люка по стълбището. Инспекторът заговори на един от полицаите:

— Карай бързо в Арпажон и намери някакъв лекар да асистира на професора... Донеси камфоров спирт... Разбра ли?...

И Люка се върна горе, докато Мегре наблюдаваше със смръщени вежди раята си.

— Ще започнем по-отдалеч... Мисля, че така ще бъде полесно... Откога си станал пазител на крадени бижута, ти, да...

Той гледаше втренчено господин Оскар, когото този въпрос като че ли смути по-малко, отколкото предишните.

— Ето на! Вие сам го казахте! Признавате, че аз само съм укривал крадените вещи!... И освен това!

Той ужасно умееше да играе комедии. Разгледа един по един хората около себе си, стараяйки се да предизвика усмивки върху лицата им.

— Жена ми и аз, ние сме почти честни хора. Така ли е, кукло?... Всичко е съвсем просто. Бях боксьор. През 1925 година ме дисквалифицираха и всичко, което ми предложиха, беше да започна работа в една барака на Панаира на Трона!... Много ниско за моята класа!... Имаше дни с много клиенти, но и с малко... Та там идваше един тип, когото арестуваха две години по-късно, но по онова време печелеше луда пара от продажби на крадени вещи...

Реших и аз да опитам от тая благина... И понеже на младини бях работил като техник, потърсих някой гараж... Задната ми мисъл беше да накарам някои търговци да ми поверят коли, гуми, части, после да разпродам всичко тихомълком и да изчезна, като оставя само ключа на вратата... Надявах се да пипна така около четиристотин хиляди, какво пък!

Само че много късно се бях сетил за такава работа. Големите фирми внимаваха с четири очи, преди да дадат стока на кредит...

Докараха ми веднъж открадната бричка да я пребоядисам... Един тип, когото познавах от едно бистро при Бастилията... Не можете да си представите колко лесно стават тия работи!...

Разнесла ми се славата в Париж... Бях се настанил на много удобно място, защото наоколо ми нямаше съседи... Започнаха да идват клиенти — десет, двайсет... После дойде една женска, с която се виждам и сега, беше натъпкана с откраднати сребърни прибори и сервизи от една вила около Буживал... Скрихме всичко... Свързахме се с продавачи от Етамп, Орлеан, та даже и от по-далече...

— Той откри ли номера с гумите?

— По дяволите! — въздъхна другият.

— Знаеш ли колко си смешен, овързан в тая електрическа жица? Ще каже някой, че само чакаш да ти пуснат ток, за да се превърнеш в лампион!...

— Исак Голдберг е пристигнал със собствената си кола „Минерва“... — прекъсна го Мегре. — Чакали сте го, защото не е било въпрос да му купите диамантите, дори и на ниска цена, а да му ги откраднете... А за да ги откраднете, е трябвало да му светите маслото... Затова е имало хора в гаража или по-скоро в къщата зад него...

Пълна тишина! Бяха стигнали до невралгичната точка. Мегре отново изгледа задържаните един по един, забеляза две капки пот върху челото на италианеца.

— Убиецът си ти, нали?

— Не!... Това е... това е...

— Кой е?...

— Те са... Те...

— Той лъже! — изрева господин Оскар.

— На кого беше възложено убийството?

Тогаваше се обади собственикът на гаража, като се поклащаше:

— Ами че оня, дето е горе...

— Повтори!

— Ами че оня, дето е горе!...

Само че гласът му не беше вече така убеден.

— Я ти се приближи!...

Мегре посочи Елзе със сигурността на диригент, ръководещ най-различни инструменти, сигурен, че оркестърът и сам ще създаде чудесна хармония.

— В Копенхаген ли си родена?

— Като ми говорите на „ти“, другите ще помислят, че сме спали заедно.

— Отговаряй...

— В Хамбург!

— Какво работеше баща ти?

— Докер беше...

— Жив ли е?

Тръпка премина от петите до главата ѝ. Тя погледна околните гордо развълнувана.

— Обезглавиха го в Дюселдорф...

— Майка ти?

— Тя се пропи...

— Ти какво правеше в Копенхаген?...

— Бях любовница на един моряк... Ханс. Хубаво момче, с което се запознах в Хамбург, и той ме отведе. Участвувах в една банда... Веднъж решиха да оберат една банка... Всичко беше предвидено... Щяхме да спечелим милиони за една нощ... Аз пазех отвън... Но се оказа, че между нас имало предател, защото точно когато вътре започнаха да разбиват железните каси, ни обгради полицията...

Беше през нощта... Не се виждаше нищо... Бяхме се разпръснали... Започна стрелба, викове, преследване... Мене ме улучиха в гърдите и аз се втурнах да бягам. Двама полицаи ме хванаха... Ухапах единия... С ритник в корема принудих другия да ме пусне...

Но те продължиха да тичат подире ми... Тогава видях стената на парка... Покатерих се... Паднах направо от другата страна, а когато се свестих, видях надвесен над себе си висок, много елегантен млад мъж, момче от висшето общество, което ме гледаше с ужас, примесен със състрадание...

— Андерсен ли?

— Това не е истинското му име... Той ще ви го каже, ако реши, че е подходящо... Името му е доста известно... На хора, които имат достъп до кралския двор, които живеят половината от годината в един

от най-хубавите замъци в Дания, а другата половина — в една голяма частна къща, чийто парк е голям колкото цял градски квартал...

В това време влезе един инспектор, придружаващ дребен човек с апоплектично лице. Докторът, необходим на хирурга. Той се учуди силно, като видя тази странна компания, особено пък, като забележа белезниците на почти всички. Побързаха да го отведат на първия етаж.

— После...

Господин Оскар се изхили. Елзе го изгледа свирепо, почти с омраза.

— Те не могат да разберат... — промърмори тя. — Карл ме скри в дома на родителите си и сам се грижеше за мен заедно с един свой приятел, студент по медицина... Вече беше загубил едното си око при самолетна катастрофа... Носеше черен монокъл... Предполагам, че се е смятал обезобразен завинаги... Беше убеден, че никоя жена не би могла да го обикне, че ще представлява отблъскваща гледка, когато се наложи да махне черното стъкло и да покаже защития си клепач и изкуственото око...

— Обичаше ли те той?...

— Не беше точно така... Аз не можах да го разбера отначало... А тези тук — тя посочи съучастниците си — никога няма да могат да разберат. Те бяха протестантско семейство... Първата мисъл на Карл отначало била да спаси една душа, както сам казваше... Изнасяше ми дълги беседи... Четеше ми глави от Библията. Същевременно се страхуваше от родителите си. Докато един ден, след като вече се бях възстановила малко, неочаквано ме целуна по устата и веднага избяга... Близо седмица не го видях... Или по-точно казано, го гледах през малкото прозорче на една стая за прислугата, където ме беше скрил, как се разхожда часове наред в градината с наведена глава, неспокоен...

Господин Оскар започна да се удря радостно с длани по бедрата.

— Красиво като в роман! — провикна се той. — Продължавай, кукличке!...

— Това е всичко... Като се върна при мен, той каза, че иска да се ожени за мене, но не може да го направи в родината си, затова трябва да заминем за чужбина... Твърдеше, че най-после бил познал живота, че отсега нататък щял да има определена цел, вместо да живее никому ненужен... Това е всичко, толкоз...

Чуждият акцент в говора ѝ отново се почувствува по-отчетливо:

— Оженихме се в Холандия под името Андерсенови... Беше ми забавно. Освен това мислех, че вече ще скъсам с миналото си... Той ми разказваше страшни неща... Учеше ме да се обличам така или онака, как да се държа на масата, да се освободя от чуждия си акцент... Караше ме да чета книги... Посещавахме музеи...

— Чуваш ли, кукло! — рече собственикът на гаража на жена си. — Когато свършат нашите тежки времена, и ние ще тръгнем по музеи, нали?... Ще се любиме двамата заедно, хванати за ръка, на Джокондата.

— Настанихме се тук — продължи словоохотливо Елзе, — защото Карл все се страхуваше да не срещнем някои от моите стари съучастници. Трябваше да започне да работи, за да живеем, защото се отказа от състоянието на родителите си. За да заблуждава по-лесно хората, ме представяше за своя сестра... Но си остана неспокоен... Щом се звънне на вратата, подскача... защото Ханс е успял да избяга от затвора и не се знае какво е станало по-нататък с него. Карл ме обича, това е сигурно...

— И все пак... — каза замечтано Мегре.

Тогава тя продължи нападателно:

— Бих искала да ви видя вас в такова положение!... Непрекъснатото уединение... И през всичкото време разговори за добротата, за красотата, за изкупване греховете на нечия душа, за възвисяването към Всевишния, за човешките съдбини... И лекции за добрите обноски!... А когато заминаваше някъде, ме заключваше, под предлог, че се страхувал да не се поддам на изкушението... В действителност е ревнив като тигър... И страстен!

— Ако и сега кажете, че не съм проникателен! — каза господин Оскар.

— Защо, какво сте направили? — попита Мегре.

— Улових го, представете си!... Не беше трудно!... Бях почувствувал, че се представя за такъв, какъвто не е!... По едно време даже се питах дали и той не е от занаята... Но не му се доверих... Предпочетох да се завъртя около кокошчицата. Не се вълнувай, душичке! Добре знаеш, че всъщност винаги съм се връщал при тебе... Всичко между нас бяха служебни отношения!... Навъртах се около къщата им, когато Едноокия отсъствуваше... Веднъж се заговорихме

през прозореца, защото мадамата беше заключена. Тя веднага разбра накъде бия... Подхвърлих ѝ топка восък, за да вземе отпечатък от ключалката... Месец по-късно вече се срещаме в дъното на парка и си говорехме за нашите работи. Нищо необикновено... На нея ѝ беше омръзнал нейният аристократ... Сърцето ѝ я теглеше към нейната си среда, това е!...

— И оттогава, Елзе — каза бавно Мегре, — свикнахте да слагате всяка вечер веронал в супата на Карл Андерсен, така ли?

— Да...

— И отивахте на среща с Оскар?

Със зачервени очи, жената на собственика на гаража едва се сдържаше да не захлипа.

— Те са ме лъгали, господин комисар!... Отначало мъжът ми твърдеше, че тя му била най-обикновена приятелка, че той вършел добро дело, като я измъквал от дупката ѝ... Тогава ни водеше нощем и двете в Париж... Гуляехме с приятели... А аз нищо не разбирах, докато един ден ги спипах...

— И какво толкова?... Човек да не е от дърво... Тя чезнеше горкичката...

Елзе мълчеше. По смутения ѝ поглед можеше да се съди, че разговорът ѝ е неприятен.

В този миг внезапно отгоре слезе Люка.

— Има ли спирт за горене в къщата?...

— За какво?

— За дезинфекциране на инструментите...

Елзе се втурна към кухнята, разбута разни бутилки.

— Ето! — каза тя. — Ще го спасят ли? Боли ли го много?

— Каква мерзост!... — изруга през зъби Мишоне, крайно изтощен още в началото на разпита.

Мегре го погледна в очите, после се обърна към собственика на гаража:

— А този тук?

— Още ли не сте го разбрали?

— Почти... На кръстопътя има само три къщи... Всяка нощ по шосето някак странно сновяха коли... Бяха камионите за зеленчуци, които, връщайки се празни от Париж, са откарвали откраднатите

стоки... От Къщата на трите вдовици е нямало причина да се страхувате... Но оставала вилата.

— Освен това ни липсваше някой почтен човек, който да препродава отделни неща в провинцията...

— На Елзе ли възложихте да въвлече Мишоне?

— За него не беше нужна хубавица! Веднага лапна въдицата... Тя го доведе една нощ и го просветихме в някои неща на чаша шампанско! После го заведохме в Париж и направихме един от най-хубавите гуляи, а жена му мислеше, че е на обиколка из района си... Така той стана наш човек!... Поверихме му продажбите... Най-смешното беше, дето той си въобрази, че му е излязъл късметът, и стана ревнив като ученик. Не е ли да пукне човек от смях?... Той с тая мутра на инкасатор!...

Отгоре се чу някакъв неопределен шум и Мегре видя как Елзе пребледня и престана да се интересува от разпита, заслушана да разбере какво става горе.

Чу се гласът на хирурга:

— Дръжте го...

А две врабченца подскачаха върху белия едър пясък на алеята в парка.

Мегре натъпка лулата си и още веднъж огледа един по един задържаните.

— Остава само да разберем кой е убиецът... Тихо!

— Аз като укривател на крадените вещи рискувам само...

Комисарят принуди грубо собственика на гаража да млъкне, продължавайки сърдито и нетърпеливо:

— Елзе разбира от вестниците, че откраднатите в Лондон бижута на стойност два милиона франка сигурно са у Исак Голдберг, когото тя познава още от времето, когато е участвувала в бандата в Копенхаген... Пише му писмо и му определя среща в гаража, като обещава да купи диамантите на добра цена... Голдберг си я спомня и без никакво подозрение пристига с колата си...

Черпите се с шампанско в къщата... Събрали сте на място всички сили... С други думи, всички сте там... Трудното е да се освободите от трупа, след като вече е било извършено убийството...

Мишоне ще е бил много напрегнат, защото за пръв път се сблъсква с истинска драма... Но вие сигурно сте му наливали да пие

повече, отколкото другите...

Оскар навярно е предложил да хвърлите трупа в някоя канавка, далеч оттук...

Обаче на Елзе ѝ хрумва идея... Тишина!... На нея ѝ е омръзнало да живее заключена през деня и да се крие през нощта... Омръзнали са ѝ разговорите за добродетелта, за добрината и красотата! Омръзнал ѝ е този посредствен живот, принудена да брои стотинките...

Тя вече мрази Карл Андерсен. Но знае, че той я обича толкова много, та по-скоро би я убил, отколкото да я загуби...

Тя пие!... Перчи се!... Дошла ѝ е замайваща идея!... Да припише убийството на самия Карл!... На Карл, който дори не би я заподозрял, толкова го заслепява любовта му...

Така ли е, Елзе?...

Тя за пръв път извърна глава.

— Пребоядисаната минерва ще откарате далеч от този край и ще я продадете или ще я изоставите... Трябва да не се даде възможност да бъде заподозрян нито един виновник... Мишоне обаче го е страх...

Затова решават да вземат неговата кола, което е най-доброто средство да се оправдае... Той пръв ще подаде жалба, ще вдигне голям шум около изчезването на своята шестцилиндрова кола... Необходимо е обаче също така полицията да отиде да търси трупа у Карл... И така се ражда идеята за размяна на колите...

Трупът е поставен на волана на шестцилиндровата кола. Андерсен упоен с лекарство, спи дълбоко, както всички ноци. Закарват колата в неговия гараж. Преместват малкия му ситроен в гаража на Мишоне...

Полицията няма да може да разгадае нищо!... Има и още едно благоприятно обстоятелство... В околността Карл Андерсен, който не поддържа никакви отношения с никого, минава за полулуд... Селяните се плашат от черния му монокъл...

Ще обвинят него!... И без това цялата история е толкова необичайна, че ще подхожда напълно на лошото име, с което той се ползува, на външния му вид!... Освен това, щом го арестуват, той сигурно ще се самоубие, за да осуети скандала, който би опетнил семейството му, ако се докаже истинската му самоличност...

Дребният доктор от Арпажон пъкна глава през откритата врата.

— Трябва ни още някой... За да го държи... Не успяхме да го упоим...

Той беше угрижен, зачервен. В градината беше останал един инспектор.

— Вървете! — му извика Мегре.

И точно в този миг усети внезапен удар в гърдите.

XI ЕЛЗЕ

Елзе се бе хвърлила върху него, като хлипаше конвулсивно и заекваше с плачлив глас:

— Не искам той да умре!... Моля ви!... Аз... Това е ужасно!...

Всичко беше така поразяващо, тя беше толкова искрена, че останалите изправени край стената мъже с престъпни физиономии нито подхвърлиха нещо, нито се подсмихнаха.

— Пуснете ме да се кача горе!... Умолявам ви!... Вие не можете да разберете...

Но не! Мегре я отблъсна леко от себе си. Тя се строполи на тъмния диван, където той я бе видял за пръв път, загадъчна в кадифената рокля с висока яка.

— Свършвам!... Мишоне изигра ролята си възхитително... И я изигра с лекота, тъй като трябваше да се представи за смешен еснаф, който при такава кървава драма мисли единствено за своята шестцилиндрова кола... Започва разследването... Карл Андерсен е задържан... Благодарение на случайността той не се самоубива и дори го освобождават...

Той нито за миг не заподозря жена си... Никога не би я заподозрял... Дори ще я защитава и пред очевидните факти...

Но ето че идва съобщение за пристигането на госпожа Голдберг, която навярно знае кой е въвлякъл мъжа ѝ в тази клопка и ще проговори...

Същият човек, който е убил търговеца на диаманти, я дебне...

Мегре изгледа всички един след друг, после заговори по-бързо, сякаш искаше вече да приключи:

— Убиецът е обул обувките на Карл, за да ги открием ние тук, целите в кал от полето... Прекалено явно доказателство!... Впрочем трябваше да се приеме датчанинът за виновен, в противен случай истинските убийци не можеха да останат дълго неразкрити... Всички са обезумели от страх.

Андерсен трябва да замине за Париж, защото няма пари. Пак същият човек, извършил първите две убийства, го причаква на шосето, представя се за полицаи и сяда до него в колата...

Това вече не го измисля Елзе... Допускам по-скоро, че е бил Оскар...

Дали онзи предлага на Андерсен да го закара до границата, или му казва, че трябва да му направи очна ставка с някого в някой от северните градове?...

Кара го да прекоси Париж... Шосето за Компьен е заградено от двете страни с гъсти гори... Убиецът стреля и този път пак от упор... Сигурно чува зад себе си друга кола... Започва да действа по-бързо... Хвърля тялото в канавката... Смята на връщане да го скрие по-старателно...

Засега трябва колкото се може по-скоро да отклони всички подозрения... Готово... Изоставя колата на Андерсен на неколкостотин метра от белгийската граница...

Фатално заключение на полицията:

„Той е избягал зад граница! Значи е виновен...“

Убиецът се връща с друга кола... Не намира жертвата в канавката... По следите може да се предположи, че Андерсен не е умрял...

Човекът, натоварен да убива, осведомява по телефона от Париж господин Оскар за случилото се... Не иска и да чуе да се върне при кръстопътя, където е гъчкано с ченгета...

Любовта на Карл към жена му е станала вече пословична... Ако е жив, той ще се върне. Ако се върне, сигурно ще проговори...

Трябва да свършат и с него... Само че господин Оскар не е толкова хладнокръвен... Той никога не би извършил подобно нещо лично...

Не е ли сега удобният момент да се възползват от Мишоне? От същия този Мишоне, който вече е пожертвувал всичко заради любовта си към Елзе и когото ще накарат сега да се опропасти докрай?...

Планът е обмислен старателно. Господин Оскар заминава открито за Париж с жена си, като определя най-подробно координатите си...

Господин Мишоне ме вика да отида у тях и ме посреща седнал във фотьойл, обездвижен от подаграта си...

Няма съмнение, че е чел криминални романи... Прибягва и в случая до същите хитрини, които прилага в застрахователската си дейност.

Веднага, след като аз излязох от тях, те поставят на негово място във фотойла вместо глава дръжката на една метла, омотана в парцали на топка... Безупречна инсценировка... Отвън илюзията е пълна... И госпожа Мишоне, принудена насила, приема отредената ѝ в цялата тази комедия роля, като се преструва зад завесата, че обслужва болния...

Тя знае, че във всичко това има замесена жена... Тя също е ревнива... Но въпреки всичко иска да спаси мъжа си, защото храни надеждата, че той ще се върне при нея...

Тя не се лъже... Мишоне е разбрал, че са го изиграли... Вече не знае обича ли Елзе, или я мрази, но едно знае — че иска да я види мъртва...

Той познава къщата, парка, всички изходи... Може би знае също, че Елзе има навика да пие бира вечер...

Сипва отрова в шишето с бира в кухнята... Дебне отвън завръщането на Карл...

Стреля... Вече не знае какво върши... Наоколо е пълно с полицаи... Така той се скрива в отдавна пресъхналия кладенец.

Всичко това се е случило само преди няколко часа... А през това време госпожа Мишоне трябваше да продължава да играе ролята си. Дадено ѝ е нареждане... Случи ли се нещо особено край гаража, да се обади по телефона в Париж, в аперитива „Сен Мартен“...

А през това време аз съм в гаража. Тя ме е видяла, като влизам... Аз стрелях няколко пъти с пистолета си.

Загасената лампа предупреждава колите на съучастниците да не спират.

Госпожа Мишоне върти телефона... Господин Оскар, жена му и Гуидо, който ги придружава, се мятат в една кола и профучават с натиснат клаксон пред гаража, като се опитват да ме очистят с няколко пистолетни изстрела, защото предполагат, че аз единствен знам нещо.

Тръгват по шосето за Етамп и Орлеан. Защо натам, след като можеха да избягат по друг път, в друга посока?

Защото точно по този сега пътува камион, на който механикът постави една резервна гума... *И именно в тази гума са натъкани*

диамантите!...

Те трябва само да настигнат камиона, да си напълнят джобовете и да минат границата...

Това ли е всичко?... Не ви питам нищо!... Тихо! Мишоне се крие в кладенеца... Елзе, която познава всяко кътче, се съмнява, че той се е скрил там... Знае, че той именно се е опитал да я отрови.

Не си прави никакви илюзии по отношение на него... Пипнат ли го, той ще изпее всичко... Затова тя решава да отиде да го ликвидира...

Грешка ли е това от нейна страна?... Тъй или иначе, тя се оказва в кладенеца при него... Държи пистолет в ръка... Но той я хваща за гърлото... С другата си ръка стисва силно китката ѝ с пистолета... Борбата продължава в тъмното... Излита един куршум... Елзе изкрещява, без да иска, защото се страхува да не умре...

Мегре драсна клечка кибрит, за да запали загасналата си лула.

— Какво ще кажете вие за всичко това, господин Оскар?

Запитаният отговори начумерено:

— Ще се защитавам... Нищо няма да кажа... Или по-скоро настоявам, че аз само укривах крадените вещи...

— Това не е вярно! — изкрещя изправеният до него Гуидо Ферари.

— Много добре!... Откога те чакам, гълъбчето ми... Нали точно ти стреля!... И трите пъти! Първо в Голдберг... После в жена му... И накрая в колата, в Карл!... Ами да!... Ти си истински професионален убиец...

— Това е лъжа!...

— По-спокойно!...

— Това е лъжа!... Лъжа!... Не искам...

— Ти искаш да си запазиш главата, но Карл Андерсен скоро ще те разпознае... А другите ще те изоставят... Защото тях ги очаква само каторга...

Тогава Гуидо изпъна тяло и посочи жлъчно с пръст господин Оскар.

— Той командуваше...

— Я го гледай ти!

Мегре не успя да се намеси, преди собственикът на гаража да започне да удря със свързаните си в белезниците ръце италианеца по главата, крещейки:

— Подлец!... Ще ми платиш за това...

Двамата сигурно изгубиха равновесие, защото се отърколиха на пода, като продължаваха озлобени да се движат, макар и трудно.

Точно в този миг хирургът слезе от горе.

Беше с ръкавици и светлосива шапка.

— Извинете... Казаха ми, че комисарят е тук...

— Аз съм...

— По повод ранения... Смятам, че го спасих... Но сега му трябва пълно спокойствие... Предложих му да го взема в моята клиника... Но, изглежда, че това не е възможно... Най-много до половин час той ще дойде в съзнание и е желателно да...

Чу се рев. Италианецът бе захапал, озъбен, носа на собственика на гаража, а жената на последния затича към комисаря.

— Бързо!... Вижте го!...

Разтърваха ги с ритници, а в това време хирургът, безучастен, с изкривено от отвращение лице, отиде до колата си и потегли.

Мишоне плачеше тихичко в своя ъгъл, като избягваше да поглежда около себе си.

Инспектор Гранжан влезе и съобщи:

— Затворническата кола пристигна...

Избутаха ги навън един по един. Никой вече не се подхилваше, бяха престанали да се перчат. На качване в арестантската кола избухна нова схватка между италианеца и най-близкия му съсед, един от механиците в гаража.

— Крадци!... Апаши!... — крещеше италианецът, обезумял от страх. — Дори и не съм получил уговорената сума...

Елзе остана последна. Тъкмо да прекрачи неохотно прага на остъклената врата, разтворена към заляната в слънце площадка, и Мегре я спря с въпрос:

— Е?...

Тя се обърна към него, погледна към тавана, където лежеше Карл.

Не беше ясно дали ще се разнежи отново, или ще почне да сипе хули.

— Какво искате?... И той има вина!... — изрече тя с най-естествен глас.

Последва дълга тишина, Мегре я гледаше право в очите...

— Всъщност... Не! Не искам да кажа нищо лошо за него...

— Говорете!...

— Вие много добре знаете... Грешката е негова!... Той е почти маниак... Трогна го това, че баща ми е крадец, че аз участвувам в банда... Заради това ме обикна... А ако бях станала разумна млада жена, каквато той искаше да ме направи, всичко щеше да му омръзне и щеше да ме зареже...

Тя извърна глава и сякаш засрамена, добави по-тихо:

— Все пак бих искала да не му се случи нищо лошо... Той е... как да кажа? Свестен тип!... Само дето малко дъската му хлопа!...

И завърши с усмивка:

— Надявам се, че ще се видим пак с вас...

— Гуидо убиваше, нали?...

Това ѝ дойде много. Тя отново се превърна в уличница.

— На мен тия не ми минават!...

Мегре я проследи с поглед, докато тя се качи в арестантската кола. Видя я как погледна към Къщата на трите вдовици, повдигна рамене и подхвърли някаква закачка на полицая, който я сбута.

— Можем да наречем нашия случай историята на трите грешки!

— каза Мегре на Люка, който тъкмо застана до него.

— Кой са те?

— Първо сгреши Елзе, поставяйки на мястото му зимния пейзаж на стената, пушейки на партера и качвайки грамофона в своята стая, *където уж беше заключена*, а после, почувствувала се в опасност, обвини Карл, преструвайки се, че го защитава.

Втори сгреши застрахователят, който ме покани у тях, за да ми покаже, че ще трябва да прекара нощта във фотьойла до прозореца.

И на трето място сгреши механикът Жожо, който, като ме видя внезапно, се изплаши, че може аз да разбера всичко, та завинти на една камионетка резервна гума *с много по-малки размери*, в която бяха натъпкани диамантите.

Без тези грешки...

— Какво без тях?

— Ами какво, когато жена като Елзе лъже така сполучливо, че започва сама да вярва на това, което измисля...

— Аз нали ви го казах!

— Да!... Тя е могла да стане изключителна жена... Ако не се бе поддавала на страстта си... и на примамките на престъпния свят...

* * *

Близо цял месец Карл Андерсен беше на границата между живота и смъртта и семейството му, уведомено, се възползува от състоянието му, за да го върне в родината, където го настаняха в един санаториум, който твърде приличаше на дом за душевноболни. Така не го призоваха за свидетел на възбуждения в Париж процес.

Противно на всички очаквания, съдът отказа да екстрадира Елзе и я осъди да излежи три години във Франция, в затвора „Сен Лазар“.

Там именно три месеца по-късно Мегре завари в приемната Андерсен, който спореше с директора; като му показваше брачния си договор и настояваше да му позволят свиждане с осъдената.

Той не се беше променил много. Носеше както преди черния си монокъл и само рамото му беше станало малко неподвижно.

Притесни се, като видя комисаря, и извърна глава.

— Нима роднините ви позволиха да заминете?

— Майка ми почина... Получих наследство...

Значи негова беше лимузината с облечен в униформа шофьор, паркирана на петдесет метра от затвора...

— И вие продължавате да упорствувате въпреки всичко?...

— Ще живея в Париж...

— За да идвате да я виждате ли?

— Тя е моя съпруга...

Единственото му око дебнеше неспокойно дали няма да долови ирония или съжаление върху лицето на Мегре.

Комисарят само му стисна ръка.

В централната сграда в Мелъон две жени дойдоха на свиждане заедно, сякаш бяха неразделни приятелки.

— Той не е лош човек! — каза жената на Оскар. — Дори е много добър, много щедър... Оставяше по двацет франка на сервитьорите в кафенето... И точно това го погуби... Това и жените!...

— Господин Мишоне пък, преди да познава онази особа, не би оцетил дори с един сантим някой клиент... Миналата седмица обаче

ми се закле, че изобщо не се и сещал за нея.

В затвора Ла гранд Сюрвейанс Гуидо Ферари не преставаше да чака адвокатът да му донесе заповед за помилване. Само че една сутрин петима мъже го отведоха, а той риташе и крещеше.

Отказа да приеме предложената му цигара и чашата с ром и заплю свещеника на затвора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.